Adventes Vēstis

2025
NOVEMBRIS
357

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

Dieva valstības evaņģēlijs

Bērniem un pusaudžiem:
Jēzus satika mācekļus

Drosme misijā

Jauniešiem:
Mazas sarunas par pašu svarīgāko

Saturs:

04 ATSKATS
No problēmas uz risinājumu. Atskats uz veselības semināru

06 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Drosme misijā

09 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Vai ticīgajiem jātop par ērmiem pasaulē?

10 TĒMA
Dieva valstības evaņģēlijs

12 TĒMA
Adventes vēsts sludinātājs Jānis Vilsons

15 TĒMA
Atmiņu skices

18 DZEJA
Es gribu pasaulei stāstīt

19 PA ELENAS VAITAS DARBU LAPPUSĒM
Kristus līdzstrādnieki

20 PA BĪBELES LAPPUSĒM
Cik Dievu ir kristiešiem jeb kurš izdomāja Trīsvienību

24 JAUNIEŠIEM
Mazas sarunas par pašu svarīgāko

26 BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Jēzus satika mācekļus

"Adventes Vēstis" ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.
Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks.
Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA, Imants ĢIPSLIS, Vineta KRAULIŅA, Mārīte LIPSKA, Andris PEŠELIS.
Dizains un makets: Libri Style SIA
Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E-pasts: adventesvestis@inbox.lv
Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.
Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti novembrī – Lūgšanu nedēļas un Latvijas svētku mēnesī!

Atceros, reiz, attālināto mācību laikā, manam dēlam uz valsts svētkiem vajadzēja izveidot īsu video par tēmu "Mana Latvija". Pārdomājām gan šo, gan to, līdz beidzot nolēmām veidot video tepat, mājās, laukos, kas ir mūsu mazā Latvija. Vispirms nofilmējām māju, pie kuras plīvoja Latvijas karogs, apkārtni, pļavas, vecās ābelītes, tad dēlu ar Latvijas karogu ap pleciem un visbeidzot manu vecvecāku, dēla – vecvecāku kāzu fotogrāfiju, kur vecāmāte ir latviešu tautastērpā, bet vecaistēvs Latvijas armijas virsnieka formā. Video iznāca negaidīti interesants un oriģināls, jo toreiz dēls bija vienīgais, kuram izrādījās ienākusi prātā šī mazās Latvijas tēma.

Šajā mēnesī, kad svinam mūsu valsts dzimšanas dienu, neviļus nākas domāt – kāda ir mana Latvija, un es personīgi atgriežos pie domas, ka man tā ir tieši tāda – Latvija, kur ir manas mājas, mana ģimene un – jā – arī mana draudze.

Bet kur ir mūsu īstā Tēvzeme? Uz kurieni ilgās raugās mūsu skats? Pēc kādām mājām ilgojas sirds? Paliekot rūpīgi un atbildīgi Latvijas pilsoņi, mēs, kristieši, tajā pašā laikā esam piederīgi arī kādai citai, fiziskajam skatam neredzamai, bet gara acīm jau saskatāmai Dzimtenei – mūsu īstajām mājām Debesīs. Tieši par to vēsta mūsu šī mēneša *Tēmas* raksti. Pirmajā daļā ar nosaukumu "Dieva valstības evaņģēlijs" pārdomās dalījusies Vineta Krauliņa, bet otrajā daļā lasāmas divu Debesu valstības pavalstnieku liecības par dzīvi laikā un vietā, kurā uzticība Debesu pilsonībai prasīja lielu drosmi un lielu paļāvību uz Dievu. Pirmajā liecībā ar sludinātāja Jāņa Vilsona uzticības stāstu iepazīstinās Juris Driķis, savukārt otra liecība ir mācītāja Ojāra Incenberga atmiņu skices.

Rubrikā *Vārds mācītājam* šoreiz piedāvājam jūsu uzmanībai SDA Ģenerālkonferences prezidenta Ertona Kēlera rakstu "Drosme misijā", bet Aktuālajā jautājumā meklēsim atbildi uz to, vai ticīgajiem ir jātop par ērmiem pasaulē. Lappusītē *Jauniešiem* sagatavotas trīs mazas sarunas par svarīgiem dzīves jautājumiem, bet sadaļā *Veselība* jūs gaida atskats uz Rīgas 1. draudzē notikušo semināru "No problēmas uz risinājumu".

Rubrikā *Pa Bībeles lappusēm* lasāms noslēgums pētījumam par Trīsvienību, savukārt sadaļā *Pa Elenas Vaitas darbu lappusēm* – nobeigums rakstam "Kristus līdzstrādnieki".

Mūsu jaunākajiem lasītājiem arī šoreiz esam sarūpējuši bagātīgu klāstu ar zīmējumiem, uzdevumiem, gardu cepumu recepti un labu lasāmvielu – vispirms varēsiet lasīt par to, kā Jēzus sastapās ar Saviem mācekļiem, bet turpinājumā iepazīsieties ar diviem mūsu draudzes bērniem, kuri labprāt pēta Dieva Vārdu.

Lai ikvienam no jums Dieva gaismas un klātbūtnes sasildīts šis pelēkais, bet vēl aizvien rosīgais laiks! Atcerēsimies, ka esam Debesu valstības pilsoņi un ka mūsu uzdevums ir nest pasaulē Viņa gaismu un atbrīvošanas vēsti!

"Priecājieties iekš Tā Kunga vienumēr; es vēlreiz teikšu, priecājieties! Jūsu lēnība lai kļūst zināma visiem cilvēkiem; Tas Kungs ir tuvu." (Fil. 4:4, 5)

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Dārgie brāļi un māsas Kristū, cienījamie lasītāji!

Novembris sākas ar Lūgšanu nedēļu un ved mūs pretī Latvijas valsts dzimšanas dienai – 18. novembrim. Šajās dienās mēs īpaši pārdomājam, cik cieši savijusies mūsu ticība, mūsu zeme un tauta. Mūsu garīgā un pilsoniskā piederība. Mēs esam aicināti lūgt par Latviju, par valsts vadītājiem un pateikties Debesu Tēvam par brīvību.

Kad Jēzus runāja par Debesu valstību, Viņš ne tikai norādīja uz nākotnes cerību, bet aicināja cilvēkus to piedzīvot jau tagad. Viņa vārdi: **"Dieva valstība ir jūsu vidū"** (Lk. 17:21) atklāj, ka šī valstība sākas cilvēka prātā un sirdī. Mūsu izvēlēs. Dieva valstība ir tur, kur Kristus ir Kungs. Dzīvot Debesu valstībā nozīmē ļaut Viņa dotajai mīlestībai, patiesībai, taisnīgumam un mieram kļūt par mūsu ikdienas vadmotīvu un realitāti – ģimenē, draudzē, skolā, darbā un sabiedrībā.

Apustulis Pāvils, dzīvodams Romas impērijas laikā, prata ar cieņu izturēties pret tautu un zemi, kurā mājoja. Bet viņa garīgais skatiens un viss dzīves gājums bija fokusēts uz piederību kam augstākam. Viņa sirds un skatiens bija pievērsts ķēniņu Ķēniņam – **"Mūsu piederība ir Debesīs, no kurienes mēs arī gaidām Pestītāju, Kungu Jēzu Kristu."** (Fil. 3:20) Viņš ar lielu dedzību un pašaizliedzību kalpoja Dievam un cilvēkiem, izmantojot katru iespēju liecināt par Jēzu un Debesu valstību. Pat būdams ieslodzījumā.

Arī mēs, dzīvodami brīvā Latvijā, esam aicināti būt Debesu valstības vēstneši – tie, kas ar vārdiem un darbiem apliecina Dieva klātbūtni šeit un tagad. Latvijas neatkarība un brīvība ir dārga dāvana, kas jāglabā ar pateicīgu sirdi. Taču vēl lielāka brīvība ir tā, ko dāvā Kristus – brīvība no grēka, bailēm, kauna un bezcerības. Šī Dieva žēlastības dāvana – garīgā brīvība – ir pamatā mūsu ticībai un misijai. Un Dieva dotā glābšanas dāvana un misija nav pieejama tikai dažiem izredzētajiem. Jēzus dotā glābšana un misija ir priekš visiem. Mēs visi esam aicināti būt Kristus līdzstrādnieki – aicināti lūgt, kalpot un liecināt, lai mūsu sabiedrībā Debesu valstības teritorija tiktu paplašināta.

Lai šī Lūgšanu nedēļa kļūst par garīgas atjaunošanās laiku mums katram! Lai mūsu ticība tiek spēcināta, kristīgā sadraudzība stiprināta, lūgšanas kļūst dziļākas un sirds atveras Svētā Gara vadībai! Lai lūgšanās no Dieva tiek saņemts redzējums un degsme kalpošanai! Lai Svētais Gars vieno draudzi kopīgai misijai!

Dzīvosim kā Debesu valstības pilsoņi šeit un tagad ar pateicību Dievam par brīvību Latvijā un par brīnišķīgo cerību Jēzū Kristū!

Vēlot Dieva svētības,
Imants Ģipslis
Latvijas draudžu savienības prezidents-bīskaps

NO PROBLĒMAS UZ RISINĀJUMU.

Atskats uz veselības semināru

Semināra video

Sestdien, 18. oktobrī, SDA Rīgas 1. draudzē norisinājās Latvijas draudžu savienības Veselības kalpošanas komandas rīkots seminārs “No problēmas uz risinājumu: aktuāli par vīriešu un sieviešu veselību”. Šajā seminārā piedalījās trīs dažādu jomu speciālisti – urologs, andrologs Andris Ābele, fizioterapeite Inga Lokšinska un ginekoloģe, dzemdību speciāliste Natālija Požiļenkova.

Dr. Andris Ābele pievērsās vīriešu veselības aktualitātēm, uzsverot nepieciešamību pēc regulārām pārbaudēm un pievēršot uzmanību satraucošajiem statistikas datiem par vīriešu veselības stāvokli Latvijā.

Fizioterapeite Inga Lokšinska runāja par slodzes urīna nesaturēšanu no fizioterapeita skatpunkta. Viņa skaidroja galvenos iemeslus šai problēmai un demonstrēja vingrinājumus, kas palīdz stiprināt iegurņa pamatnes muskulatūru un uzlabot dzīves kvalitāti.

Dr. Natālija Požiļenkova pievērsās ķermeņa muskuļu veselībai. Viņa uzsvēra, cik būtiski ir saglabāt muskuļu spēku un masu visa mūža garumā, kā arī dalījās praktiskos ieteikumos un metodēs, kā novērtēt iespējamu muskuļu masas zudumu.

Seminārs sniedza vērtīgu, praktiski izmantojamu informāciju, kuru augstu novērtēja arī pasākuma apmeklētāji.

“Veselības seminārā tika apskatītas svarīgas tēmas. Andra lekcija no jauna motivēja domāt un rūpēties par savu veselību!” (Zigurds Laudurgs)

“Ļoti noderīgi un informatīvi visu vecumu cilvēkiem. Noteikti jāturpina.” (Tatjana Sokolovska)

“Neskatoties uz to, ka bija daudz svešvārdu, visas trīs lekcijas bija saprotamā cilvēku valodā. Varbūt laika ziņā varēja būt mazliet kompaktāk. Bet noteikti ļoti vērtīgi un vajag turpināt.” (Daumands Sokolovskis)

"Veselības seminārā no ārstiem ieguvām dziļāku izpratni, kā darbojas mūsu organisms, kā pārbaudīt pašiem savu veselības stāvokli un kā to uzturēt. No veselības semināra braucām mājās iedvesmoti jaunām, labām pārmaiņām." (Spranču ģimene)

"Semināru apmeklēju kopā ar draugu un priecājos, ka tajā tika aplūkota tēma par vīriešu veselību. Šķiet, ka šīs sadaļas mums katram ikdienā iztrūkst, jo daudz tiek runāts par bērnu un sieviešu veselību, bet nezin kādēļ vīrieši tiek aizmirsti. Te tas tika labots. Patika, ka tika aplūkots jautājums, kādēļ vīriešiem attiecīgos dzīves gados un posmos netiek no valsts sūtīts aicinājums pārbaudīties, domāju, tas atvieglotu slimību profilaksi vīriešiem. Interesanti bija arī fizioterapeites veselības ieteikumi par mazā iegurņa profilaksi. Noteikti dzirdēto, redzēto liksim lietā ikdienas dzīvē! Paldies par veselības semināru!" (Linda un Kaspars)

Sagatavoja Liene Cirvele
Foto: Arnis Bičolis

RECEPTE IMUNITĀTES STIPRINĀŠANAI AR LATVIJAS RUDENS LABUMIEM

Sastāvdaļas:
* Ābols
* Dzērvenes
* Cidonijas
* Mazliet medus
(Kā arī malts kanēlis un ingvera pulveris.)

Pagatavošana:
Ābolu un cidonijas sarīvē, pievieno dzērvenes, medu, malto kanēli un ingvera pulveri.

Nekas nevar pārspēt dabas vitamīnus, īpaši iedarbīgi tie ir tad, ja nāk no mūsu pašu zemes!

Sagatavoja Guna Saulīte
Foto: Guna Saulīte

VĀRDS MĀCĪTĀJAM

DROSME MISIJĀ

Ertons Kēlers (Erton Köhler) – SDA Ģenerālkonferences prezidents

Katru reizi, apmeklējot mūsu draudzes pasaules misijas laukus, es atgādinu draudzes locekļiem, ka mēs esam kas vairāk nekā tikai konfesija. Mēs esam ģimene. Mums visiem ir viens Tēvs, viena dzimtene, mēs visi esam izpirkti ar vienām asinīm. Mums ir vienāda vēsts, tā pati cerība un kopīga misija. Mēs esam ģimene!

Kā jau visās ģimenēs, arī mums ir savas atšķirības un problēmas, tomēr mēs esam ģimene. Mēs nākam no dažādām rasēm, runājam dažādās valodās, pārstāvam dažādas kultūras un nesam atšķirīgus karogus, paliekot viena ģimene.

Grāmatas ļaudis

Mēs esam arī Grāmatas ļaudis. Mēs sludinām Grāmatu, mācām Grāmatu un, Dieva žēlastībā, dzīvojam saskaņā ar Grāmatu. Es novērtēju to, kā reiz Žaks Dukāns paskaidroja septītās dienas adventistu nodošanos visai Bībelei, no pirmās lappuses līdz pēdējai. Mēs ievērojam septīto dienu, jo tā ir minēta Bībelē vairāk nekā 200 rakstu vietās, tomēr īpaši izceļam sabata dienu 1. Mozus grāmatas 2. nodaļā, pašā Bībeles iesākumā. Mēs esam adventisti arī tādēļ, ka vairāk nekā 1700 rakstu vietās Bībelē ir pieminēta Kristus otrā atnākšana. Vēl jo vairāk tādēļ, ka Jēzus atnākšana ir trīs reizes pieminēta Atklāsmes grāmatas 22. nodaļā – Bībeles pēdējā nodaļā.

Kad studējam Bībeli, viena no tās visiespaidīgākajām tēmām ir Dieva aicinājums un tas, kā Viņš stiprina un lieto Savus bērnus. Viscaur Bībelē tam ir daudz apliecinājumu. Padomājiet par notikumiem ar Nou, Ābrahāmu, Mozu un citiem, kuros vienkārši ļaudis paveica neparastas lietas. Starp šiem notikumiem visspilgtākais ir stāsts par Jēzu Kristu un to, kā Viņa dzīve iespaidoja visu pasauli.

Pēc Jēzus varenās kalpošanas Dieva darbs tika uzticēts agrīnajai kristīgai draudzei, kuru veidoja maza ticīgo grupiņa. “Kristus skaidri pateica Saviem mācekļiem, ka laiks starp abām Viņa atnākšanām tiks piepildīts ar draudzes misiju.”[1] Dievs nav aicinājis draudzi sēdēt un vērot, ko Viņš var izdarīt, vai gaidīt, līdz pašķirsies labvēlīgi apstākļi. Draudze negaidīja, līdz Romas impērija atvērs savas durvis. Jēzus bija tos aicinājis uz noteiktu rīcību. Viņš tiem sacīja: “Ejiet, un Es būšu ar jums!”

Drosmīgi dodoties uz priekšu

Draudze iesāka darbu, kurš nu ir nodots mūsu rokās, lai mēs to pabeigtu. Virzoties uz priekšu pretī svētlaimīgajai cerībai, mums jātur acis atvērtas un skats – pievērsts nākotnei.

Braucot automašīnā, mēs caur vējstiklu lūkojamies uz priekšā esošo ceļu. Tomēr vienlaikus mums jāskatās atpakaļskata spoguļos, neatstājot bez ievērības to, kas jau ir palicis aiz muguras. Agrīnā kristīgā draudze ir mums aiz muguras. Viņiem nebija apmācību, nebija administratīvo struktūru un finansiāla atbalsta. Viņi bija atraidīti un vajāti. Viss, kas viņiem piederēja, bija pamācība Vārdā un Dieva dotais apsolījums. Tie tika pamācīti palikt Jeruzalemē ar apsolījumu, ka pār viņiem nāks Svētais Gars. Tie paklausīja apsolījumam un palika lūgšanās, paļaujoties uz apsolījumu, līdz Svētais Gars nāca pār tiem.

Kāds bija rezultāts? Drosme! Tas Kungs deva viņiem spēku paveikt neparastas lietas Savā darbā. Dievs deva spēku agrīnajai draudzei, un tā no 120 cilvēkiem augšistabiņā Vasarsvētku dienā pēc Pētera svētrunas pieauga 25 reizes.

Pēc šīs misijas izaugsmes “drosme” kļuva par agrīnās draudzes raksturotājvārdu. Apustuļu darbu 4. nodaļā Pēteris un Jānis drosmīgi apstiprināja, ka ir bijuši kopā ar Jēzu. Apustuļu darbu 5. nodaļā augstais priesteris publiski atzina, ka apustuļi ir piepildījuši Jeruzalemi ar savu mācību. Viņi bija drosmīgi! Apustuļu darbu 17. nodaļā ļaužu grupa, kas meklēja pēc Pāvila un Sīlas Jazona namā, apsūdzēja kristiešus, ka tie apgriezuši pasauli kājām gaisā. Tā Tas Kungs spēcina Savus kalpus!

Neraugoties uz visiem izaicinājumiem, viņi sludināja ar drosmi. Kad tiem pavēlēja nesludināt un nemācīt Jēzus vārdā, tie turpināja vienprātībā pacelt balsis uz Dievu. Tie lūdza: “Tad nu, Kungs, skaties uz viņu draudiem un dod Saviem kalpiem drosmi runāt Tavu Vārdu!” (Ap. d. 4:29) Viņi nelūdza pēc miera, naudas, gudrības, ēkām, spēka vai ietekmes. Viņi lūdza pēc drosmes misijā. Šādus lūgumus Kungs labprāt piepilda. Viņš meklē vadītājus, mācītājus un draudzes locekļus, kuri lūdz pēc lielākas drosmes īstenot misijas plānus un iesaistīties misijas darbā.

Pirmā draudze bija vienota lūgšanā, un Dievs tiem dāvāja visu, ko tie bija lūguši. “Kad viņi beidza Dievu lūgt, vieta, kur tie bija sapulcējušies, nodrebēja, un tie visi kļuva Svētā Gara pilni un drošu sirdi runāja Dieva vārdus.” (Ap. d. 4:31) Svētais Gars pārvērta viņu bailes drošsirdīgā liecībā.

Tas bija brīnumu laiks Jēzus vārdā un Svētā Gara spēkā. Laiks vienotībai un misijas īstenošanai.

[1] Anhels Rodrigess. “Cik ilgi?” *Adventist World*, 2020. g. augusts.

> Pirmā draudze bija vienota lūgšanā, un Dievs tiem dāvāja visu, ko tie bija lūguši.

Laiks straujai draudzes izaugsmei. Dziļas mīlestības laiks, kalpojot citiem. Laiks vienkāršai organizācijai un vareniem rezultātiem. Tas ir laiks, ko atcerēties un atkārtot.

Drosme nes rezultātus

Viņu drosme nepalika bez rezultāta. Apustuļu darbu 30 gadus ilgajā periodā 120 ticīgie pieauga līdz vairākiem tūkstošiem. Daži vēsturnieki apgalvo, ka viņu skaits varēja būt pat viens miljons laikā, kad visā impērijā dzīvoja 70 miljoni iedzīvotāju. Tas nenotika tādēļ, ka pirmie ticīgie izvēlējās mierīgi nogaidīt, līdz sāksies kādi pārdabiski notikumi. Draudze sauca pēc Svētā Gara spēka, rīkojās drosmīgi un piedzīvoja brīnumus. Tā gaidīja Kristus drīzo atnākšanu, un šī apziņa skubināja draudzi būt drosmīgai.

Vārds "drosmīgi" Jaunās Derības tekstā lietots vismaz 20 reizes. Citas šī vārda formas atklāj dzīvu un aktīvu draudzi misijā. Taču visdrosmīgākais varonis ir Pāvils. Vēl un vēlreiz viņš tiek raksturots kā drosmīgs – "sludinādams Dieva valstību un, neviena nekavēts, ar lielu drosmi mācīdams par Kungu Jēzu Kristu" (Ap. d. 28:31).

Rakstot par šo misijas periodu, Elena Vaita aicina atlikuma draudzi uz drosmi: "Vai mums būtu jābūt mazāk aktīviem nekā apustuļiem?"[2] Mūsu aicinājums ir turpināt viņu iesākto stāstu – Dieva draudzes misijas pēdējo nodaļu. "Jo vairāk misijas darbs tiek veikts saskaņā ar Jaunās Derības plānu, jo lielāki būs panākumi."[3] Ja Apustuļu darbos draudze piedzīvoja agrīnā lietus svētības, mēs dzīvojam vēlīnā lietus laikā. Mums uzmanība jāpievērš pasaules pēdējai sagatavošanai pirms Jēzus otrās atnākšanas, sekojot Pāvila padomam: "Tāpēc ka mums ir tāda cerība, mēs runājam ar lielu drosmi." (2. Kor. 3:12)

Atklāsmes grāmatas 10. nodaļā ir atklāta svētīgā cerība, kāda bija Septītās dienas adventistu draudzes dzimšanas brīdī, aicinot uz drosmīgu misiju. Šis aicinājums ir "pravietot par tautām un ciltīm, par valodām un daudziem ķēniņiem" (Atkl 10:11). Mēs nevaram aizsniegt pasauli, ja mūsos nav neatliekamības izjūtas, kura mūs spiež sasniegt lielas lietas Dievam par godu un sagaida lielas lietas no Dieva. Elena Vaita raksta: "Visu lietu gals ir tuvu. Tas, kas jādara dvēseļu glābšanai, ir jādara bez kavēšanās."[4] Šis ir neatliekamības un drosmes laiks Svētā Gara spēkā!

Mūsu Dievs ir drosmes Dievs. Viņš izrādīja drosmi, sūtot Savu Dēlu uz šo zemi. Jēzus izrādīja drosmi ar Savu upuri pie krusta. Svētais Gars izrāda drosmi lielajos sasniegumos vēlīnā lietus laikā, kas sagatavo pasauli Jēzus atnākšanai.

Gala laika drosme

Vēstures noslēgumā "Dieva kalpi ar gaišām, svētā dedzībā starojošām sejām steigsies no vietas uz vietu sludināt vēsti no Debesīm. Brīdinājumu sniegs tūkstošiem balsu pa visu zemes virsu."[5] Tas būs lielas drosmes laiks misijā.

Trīs eņģeļu vēstis ir mūsu pēdējais aicinājums uz drosmi misijā. Pirmais eņģelis (Atkl. 14:7) pasludina vēsti ar skaļu balsi. Šī skaļā balss pasludina drosmi. Celmlauži piepildīja misiju ar drosmi. Tie drosmīgi izsūtīja pirmo oficiālo misionāru pirms 150 gadiem smagas krīzes laikā. Tie drosmīgi pārkārtoja draudzes struktūras, lai tās būtu orientētas uz misiju. Tie sludināja ar skaļu balsi un ar drosmi.

Ar trešo vēsti (Atkl. 14:9) mēs tiekam aicināti pabeigt darbu un ar skaļu balsi sagatavot atlikumu Jēzus otrajai atnākšanai. Ar drosmi! Kā mēs varētu aizsniegt 5.4 miljardus cilvēku, t. i. 66 % no visiem pasaules iedzīvotājiem, kuri dzīvo 10/40 logā[6]? Kā mēs varētu būvēt tiltus uz 1.2 miljardu ļaužu sirdi, kuri dzīvo postkristīgajā, sekulārajā pasaules daļā? Kā mēs varētu ietekmēt 4.7 miljardus cilvēku – 58 % no visiem pasaules iedzīvotājiem –, kas dzīvo pilsētās? Vienīgais veids, kā varam paveikt šo misijas izaicinājumu, ir ar drosmi, sludinot skaļā balsī Svētā Gara spēkā.

Visu lietu gals ir tuvu, mēs jau varam to redzēt caur vējstiklu savā priekšā. Vienlaicīgi mūs var iedrošināt un iedvesmot kristīgās draudzes drosme pagātnē, ko varam vērot atpakaļskata spogulī. Starp pagātni un tagadni ir cieša saikne. Agrīnās draudzes vienotībai, Svētā Gara izliešanai un drosmei ir jābūt saredzamai arī atlikuma draudzē. Darbs spēcīgi iesākās ar agrīno lietu, un tas vareni taps noslēgts ar vēlīno lietu. Elena Vaita lūkojās uz priekšu – uz laiku, kad "Vasarsvētku dienu notikumi atkārtosies ar vēl lielāku spēku, nekā tas bija toreiz".[7] Mūsu dienās drosme būs vēl lielāka.

Dieva pēdējais aicinājums pasaulei prasa izlēmīgu un drosmīgu rīcību – bez kavēšanās, bailēm vai novēršanās no mērķa. Tagad ir laiks ne tikai runāt skaļi, bet runāt ar uzticību un no sirds.

Šis nav brīdis vienkārši līdzdalīt informāciju, šis ir brīdis, kad katram no mums jāizvēlas personīgi iesaistīties misijas darbā. Padomā: kā tu vari būt daļa no šīs misijas?

Drosmes paraugi

Drosma (*Courage*)[8] ir brīvprātīgā slēptā valstī Tuvo Austrumu un Ziemeļāfrikas ūnijā. Tur viņa vada ietekmes centru, kuru katru nedēļu apmeklē vairāk nekā 175 nekristieši.

Mareks Miciks ir mācītājs Polijā. Viņš kopā ar draudzes locekļiem novietoja koka zārku Varšavas centrā, aicinot jauniešus tajā iegulties, lai padomātu par savu nāvi nākotnē. Šī akcija ietekmēja daudzus cilvēkus.

Gleds un **Džoja**[9] ir pensionāri,

[2] E. Vaita "Liecības draudzei", 7. sēj., 32. lpp.
[3] E. Vaita "Welfare Misnistry", 1952. g., 65. lpp.
[4] E. Vaita "Review and Herald", 1882. g. 16. maijs.
[5] E. Vaita "Lielā cīņa", 612. lpp.
[6] 10/40 logs (angļu 10/40 Window) ir ģeogrāfisks jēdziens, ko bieži izmanto misijas stratēģijā. Tas aptver teritoriju starp 10. un 40. paralēli ziemeļu puslodē – Ziemeļāfriku, Tuvos Austrumus un lielu daļu Āzijas. SDA misija īpaši uzsver evaņģēlija pasludināšanu šajā reģionā, kur dzīvo daudzi, kas vēl nav dzirdējuši par Kristu. 10/40 logs ir mājvieta aptuveni divām trešdaļām pasaules iedzīvotāju. Lielākā daļa pasaules vismazāk aizsniegto valstu un tautu grupu dzīvo šajā reģionā. Šie cilvēki ir starp visnabadzīgākajiem pasaulē, un viņiem ir visierobežotākā piekļuve evaņģēlijam. Visas 50 vismazāk aizsniegtās megapilsētas atrodas 10/40 logā. Miljoniem cilvēku šajā reģionā nekad nav dzirdējuši Jēzus vārdu. (*Red. piez.*)
[7] E. Vaita "Pēdējo dienu notikumi", 202. lpp.
[8] Rakstā ir runa par brīvprātīgo sievieti, kura kalpo slēptā valstī Tuvo Austrumu un Ziemeļāfrikas ūnijā. Viņas kalpošana ir tik jutīga, ka viņas īstais vārds netiek minēts – tā vietā viņa simboliski tiek saukta par "Courage" jeb "Drosmu", lai izceltu viņas ticību, pašaizliedzību un drosmi misijas darbā. Šī pieeja ir bieži sastopama SDA misijas komunikācijā, kad tiek runāts par kalpotājiem reģionos ar ierobežotu reliģisko brīvību. Tā palīdz pasargāt viņu drošību, vienlaikus iedvesmojot citus ar viņu piemēru. (*Red. piez.*)
[9] Vārdi izmanīti iepriekš minēto drošības apsvērumu dēļ.

kuri izvēlējās doties uz kādu slēgtu valsti Dienvidaustrumu Āzijā. Viņi bija drosmīgi un nopirka vienvirziena biļetes, lai kļūtu par misionāriem. Viņi ir ietekmējuši daudzu cilvēku dzīvi, mācot tiem par Jēzu.

Alise Dīma ir vietējās draudzes jauniešu vadītāja Papua Jaungvinejā. 2024. gadā viņa uzaicināja jauniešus uz evaņģelizācijas pasākumu Boroko policijas cietumā. Jaunieši ievietoja ekrānus kamerās, apmeklējumu zonā un vadītāja kabinetā, lai uz tiem pārraidītu evaņģelizācijas kampaņu. Es sludināju viņas draudzē šīs evaņģelizācijas kampaņas laikā, kad 84 cietumnieki pieņēma Bībeles mācību. Vēlāk vairāki no viņiem tika atbrīvoti un pievienojās draudzei.

Gersons Himeness ir mācītājs Mehiko. Viņš drosmīgi izvēlējās pamest dzimteni un administratīvo amatu, lai kļūtu par vietējā lauka sekretāru un kopā ar ģimeni dotos uz Jordāniju, kur viņš kalpo kā darbinieks jau piecus gadus.

Arturs kopā ar tēvu **Vladislavu** Ukrainā, kara laukā ap Mikolajevu un Hersonu izplatīja Bībeles vēsti. 2024. gada 25. novembrī viņi cieta ar sprāgstvielu aprīkota drona uzbrukumā, abi tika ievainoti, un Arturs vēlāk slimnīcā nomira. Vladislavs pēc vairākām operācijām ir atveseļojies un drosmīgi turpina kalpot šajā pašā izaicinājumu pilnajā teritorijā.

Edgards Kortess Argentīnā nopirka autobusu, ko nosauca par Cerības mobili (*Esperanza Movil*), un pārveidoja to par ceļojošo baznīcu. Kopā ar viņu 35 cilvēki katru sabatu ceļo uz kādu no pilsētām, kurās nav neviena adventista, lai tur dibinātu jaunas draudzes.

Žans un Ruāne Sambū dzīvo Rietumāfrikā, Senegālā. Viņi drosmīgi atstāja savu komforta zonu, lai aiznestu evaņģēliju uz attālākajiem valsts reģioniem, kur apvieno to ar veselības vēsti. Viņu darbības rezultāts ir 40 kristības.

Māsa Fū ir drosmīga ķīniešu misionāre attālā Taizemes reģionā, kurā dzīvo tūkstošiem ķīniešu. Viņa vairākas stundas brauc ar motociklu, lai aizsniegtu tālos ciemus. Kad viņa tur aizbrauc, tad lūdz, lai varētu sastapt miera cilvēkus, pie kuriem jau strādā Svētais Gars. Katru reizi viņai ir izdevies kādu sastapt un daudzus no tiem vest pie Jēzus.

> «Agrīnās draudzes vienotībai, Svētā Gara izliešanai un drosmei ir jābūt saredzamai arī atlikuma draudzē.

Mervins Brands ir jaunu draudžu dēstītājs Šveicē. Viņa mērķis ir aizsniegt jauniešus sabiedrībā, kurā reliģija bieži tiek noraidīta. Viņi tiekas katru nedēļu – dabā vai citā pašu izvēlētā vietā –, lai kopīgi dalītos Dieva Vārdā.

Batoršiks Orgils no Mongolijas piedzima ar dzirdes problēmām un pēc dabas ir ļoti kautrīgs. 2023. gadā viņš kopā ar ģimeni pārcēlās uz rajonu, kurā nav neviena adventista. Lai gan viņš sastapās ar stingru pretestību, viņš drosmīgi sludināja tirgus laukumā un ir izveidojis pirmo adventistu draudzi šajā reģionā ar 22 kristītiem locekļiem.

Lubeta Vona ir jauniete no ASV. Viņa izvēlējās kļūt par brīvprātīgo kalpotāju Ponpei salā Mikronēzijā, taču lidojumus atcēla un robežas slēdza. Viņa palika Havaju salās, kur atrada iespēju kalpot vietējā misionāru skolā.

Pēters Čege no Kenijas atsaucās aicinājumam sludināt evaņģēliju Dienvidsudānā, vietās, kurās valda pat 38–48 grādus liels karstums. Viņš ir sastapies ar daudziem izaicinājumiem, kas saistīti ar reliģiskajiem radikāļiem, bet turpina darboties ar drosmi, mīlestību un cieņu. Viņš ir kristījis jau 1000 cilvēku šajā reģionā.

Lindovaldo Antonio Hosē ir drosmīgs misionārs, kurš vēl nav kļuvis par septītās dienas adventistu. Viņš ir sociālo mediju aktīvists Angolā. Reiz viņš izlasīja grāmatu "Lielā cīņa", un tā viņu ļoti ietekmēja. Grāmatas vēsti viņš līdzdalīja saviem draugiem, un arī viņi ieinteresējās. Šī gada maijā viņš caur sociālajiem medijiem noorganizēja šīs grāmatas izplatīšanu un izdalīja vairāk nekā 3000 grāmatu, paralēli sociālo mediju platformās vadot diskusijas par tās saturu.

Aicinājums uz drosmi

Dievam ir drosmīga misionāru armija visā pasaulē. Taču šis aicinājums nav domāts tikai viņiem, tas attiecas uz katru no mums. Tas ir aicinājums ar drosmi doties uz priekšu misijā – ar to pašu drosmi, kas vienmēr ir stiprinājusi draudzi, kad tā ir bijusi vienota.

Tādēļ es jūs aicinu, pirmkārt, atjaunot savu nodošanos drosmīgai misijai. Jūs varat virzīties uz priekšu paļāvībā, ka Dievam nekas nav neiespējams. Viņš spēj sagatavot Savu vēstnešu ceļus, dot pareizos vārdus Saviem sludinātājiem un aizsniegt sirdis, kas ir stratēģiski nozīmīgas misijas izaugsmei visā pasaulē. Viņš gaida, lai mēs virzītos uz priekšu ar drosmi.

Otrkārt, es aicinu jūs virzīties uz priekšu, ticot, ka misija ir brīnums. Tas nav kaut kas, ko mēs darām Kungam, bet gan kaut kas, ko Kungs spēj izdarīt caur mums. Mēs varam virzīties uz priekšu, paļaujoties uz misijas Īpašnieku. Svētais Gars spēj atvērt aizvērtās sirdis, aizvērtās valstis, aizvērtās draudzes un aizvērtos prātus. Viņš spēj sagādāt nepieciešamos resursus, jo nauda seko misijai, nevis misija naudai.

Treškārt, virzieties uz priekšu ar gala laika neatliekamības sajūtu sirdī! Adventistu kustība ir stingri eshatoloģiska. Mūsu cerība liek pamatu mūsu katra drosmei. Šī svētīgā cerība mudina mūs runāt ar drosmi, zinot, ka laika ir maz. Elena Vaita brīdina, ka "mums vairs nav laika, lai to pavadītu strīdos"[10]. Viņa arī piebilst: "Dieva armijas ir jau kustībā, taču kur ir cilvēki, kas sadarbotos ar Dievu?"[11]

Mēs varam atsaukties ar dziļu pārliecību – Jēzus tiešām nāk, tādēļ *es iešu*! Esiet droši – ja Dievs jums izsaka šādu aicinājumu, Viņš noteikti sagādās arī visu nepieciešamo. Tikai sakiet: "Es iešu!" un paļaujieties uz To Kungu!

Avots: "Adventist Review" 2025. gada 6. jūlijs

Tulkoja Andris Pešelis

[10] E. Vaita "To be like Jesus", 2004. g., 283. lpp.
[11] Turpat, 283. lpp.

VAI TICĪGAJIEM JĀTOP PAR ĒRMIEM PASAULĒ?

Andris Pešelis

“Par ērmu es esmu bijis daudziem, bet Tu esi bijis mans stiprais patvērums!” (Ps. 71:7)

Tiešām, dziesminieks raksta par to, kā ir juties – ka ir tapis par ērmu apkārtējās sabiedrības acīs savas ticības dēļ.

Latviešu valodā vārds “ērms” varētu būt aizguvums no vecholandiešu “*eerm*”, un sākotnēji to lietoja, lai apzīmētu neizskatīgu un nožēlojamu, bet vēlāk – dīvainu priekšmetu vai būtni. Ar vārdu “ērms” apzīmē arī kādu vai kaut ko, kas ir neparasts. Citiem vārdiem sakot, “ērms” neiekļaujas ierastajā kārtībā, tas piesaista ziņkārīgo uzmanību.

Senebreju valodā šajā pantā ir vārds, kuru latviski tulko kā “ērms”, taču to var tulkot arī kā “brīnums” vai “zīme” (2. Moz. 7:3; 5. Moz. 6:22). Grieķu Septuagintā šo vārdu tulko kā “brīnums”. Arī latīņu Vulgātā te lietots vārds, ko var tulkot kā “brīnums”. Tāpat senslāvu tulkojumā redzam vārdu “*чудо*” – ‘brīnums’, ukraiņu “*дивовище*” – “brīnums’. Karaļa Džeimsa Bībelē “*a wonder*” – ‘brīnums’, arī Luters to tulkojis kā “*ein Wunder*” – ‘brīnums’. Savukārt Ženēvas Bībelē tas tulkots kā “*a monster*”. Uldis Bērziņš minēto pantu tulkojis šādi: “Daudziem esmu dīvainis licies.” Jaunā tulkojuma revidētajā versijā (2024) tas skan: “Daudzi par mani brīnījās, bet Tu esi mans drošais patvērums!”

Dievs dziesminiekam ir bijis “stiprais patvērums”, un, paliekot kopā ar To Kungu, viņš vēlas būt daudziem par pozitīvu piemēru un paraugu arī viņu piemeklējumos. Tajā pašā laikā dziesminieks apzinās, ka daudzu acīs šķitīs tikai kā tāds “dīvainis”.

Tā nu tas ir – kristieši šīs pasaules acīs ir tādi “dīvaiņi”. Nereti var vērot savādu pārmaiņu sarunbiedros, kad tie uzzina, ka sarunājas ar kristieti. Vai vēl trakāk – kad tie pēkšņi uzzina, ka viņu senais paziņa ir kļuvis par kristieti. Tie pat pārmainās sejā, jo tiem šķiet, ka ar šim cilvēkam kaut kas nav kārtībā ar saprašanu. Tie brīnās, ka viņu draugs ir pārstājis dzert, smēķēt, pīties ar meitām. *Vai tā var būt? Un tiešām nemaz negribi? Jocīgi! Un vēl ej uz baznīcu Dievu lūgt?* Tiešām – ērmīgi!

Dažkārt kristieši baidās piedzīvot Ps. 71:7 situāciju savā dzīvē. Viņiem ir bail zaudēt draugus, un tā tiešām mēdz notikt, jo kristieši daudzu acīs tādi jocīgi “ērmi” vien šķiet. Daži kristieši cenšas pielīdzināties draugiem un slēpj savu pārliecību, lai tikai nešķistu kā “ērmi” viņu acīs. Tie rīkojas līdzīgi kā Pēt eris pie ugunskura Kajafas tiesas namā. Pēteris nevēlējās tapt par “ērmu” sabiedrības acīs – “Pēteris sēdēja priekšnamā. Un pie viņa pienāca kalpone un sacīja: “Tu arīdzan biji ar Jēzu Galilieti.” Bet viņš liedzās visu priekšā, sacīdams: “Es nesaprotu, ko tu runā.” Un, kad viņš bija izgājis vārtu priekšā, kāda cita, ieraudzījusi viņu, saka tiem, kas tur bija: “Šis arīdzan bija ar Jēzu Nacarieti.” Un viņš atkal liedzās, zvērēdams: “Es to Cilvēku nepazīstu.” Un pēc maza brīža tie, kas tur stāvēja, piegāja pie Pētera un sacīja uz to: “Patiesi, arī tu esi viens no tiem, jo tava valoda jau nodod tevi.” Tad viņš sāka lādēties un dievoties: “Es to Cilvēku nepazīstu.” Un tūdaļ gailis dziedāja. Un Pēteris atcerējās Jēzus vārdus, ko Viņš tam bija sacījis: “Pirms gailis dziedās, tu Mani trīs reizes aizliegsi.” Un viņš izgāja ārā un gauži raudāja.” (Mt. 26:69–75)

Apustulis Pāvils arī daudzu acīs šķita savāds – “Un tā arī es, pie jums nākdams, nenācu ar augstu valodu vai gudrību, nesdams jums Dieva liecību. Jo es jūsu starpā negribēju neko citu zināt, kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu. Un es ierados pie jums nespēkā, bailēs un lielā nedrošībā. Un mana runa un mana sludināšana nenotika pārliecinošos gudrības vārdos, bet gara un spēka izpausmē.” (1. Kor. 2:1–4)

Kā izrādās, Pāvila sludināšana nenotika, izmantojot spožu retoriku vai gludu valodu. Viņš turpina: “Man šķiet, ka Dievs nolicis mūs, apustuļus, par pēdējiem, it kā nāvei nolemtus. Jo mēs esam kļuvuši par izsmieklu pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem. Mēs esam ģeķi Kristus dēļ, bet jūs gudri Kristū; mēs nespēcīgi, bet jūs stipri; jūs cienīti, bet mēs nicināti.” (1. Kor. 4:9, 10)

No šiem vārdiem var spriest, ka arī apustuļi bija izbaudījuši, ko nozīmē būt “ērmiem” daudzu acīs, tomēr arī apustuļi piedzīvoja, ka viņu patvērums ir Tas Kungs. Tas būtu izaicinājums un iedrošinājums arī mums, kas dzīvojam 21. gadsimtā. Tā ir drosme – nebaidīties tapt par “ērmu” apkārtējo acīs, pasludinot evaņģēliju un Kristus otro atnākšanu.

TĒMA

DIEVA VALSTĪBAS EVAŅĢĒLIJS

Vineta Krauliņa

IEVADS – VĒSTS, KAS IR BĪBELES SIRDS

No pirmās Mozus grāmatas līdz Atklāsmes grāmatai Bībele stāsta vienu lielu stāstu – Dieva valstības stāstu. Tas sākas ar pilnīgu radīšanu, kur Dievs valda mīlestībā, turpinās ar cilvēces traģisko atkrišanu un beidzas ar visu lietu godpilnu atjaunošanu, kad "Pasaules valstība ir nākusi rokā mūsu Kungam un Viņa Svaidītajam [..]" (Atkl. 11:15).

Šī stāsta centrā stāv Jēzus Kristus – Ķēniņš, kurš nāca, lai atklātu Tēva sirdi, atpirktu pazudušos un aicinātu visus ienākt Viņa mūžīgajā Valstībā. Vēsts, ko Jēzus pasludināja pāri visam citam, bija "Dieva valstības evaņģēlijs". Tā nebija jauna vēsts, bet visu Dieva apsolījumu piepildījums kopš Ēdenes. Tā ir labā vēsts, ka Dievs atgūst Savu taisnīgo valdīšanu – ne ar spēku vai bailēm, bet ar pārveidojošu mīlestības varu.

Pasaulē, kas plosīta ar šķelšanos, vardarbību un nedrošību, Dieva valstības evaņģēlijs joprojām aicina uz cerību. Tā ir atjaunošanas vēsts ne tikai cilvēkiem, bet visai radībai. Izprast šo evaņģēliju nozīmē ieraudzīt Dieva lielo mērķi – atpestīt cilvēci un atjaunot saskaņu starp Debesīm un zemi.

VALSTĪBA PASLUDINĀTA – JĒZUS PIRMIE VĀRDI

Kad Jēzus sāka Savu publisko kalpošanu, Viņa pirmie vārdi bija vienkārši, bet dziļi: "Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu valstība tuvu klāt pienākusi." (Mt. 4:17) Šie vārdi atbalsoja paaudžu ilgas pēc glābšanas. Israēls gaidīja politisku valstību, bet Jēzus atklāja kaut ko daudz dziļāku – garīgu realitāti, kas sākas cilvēka sirdī un izplatās pasaulē.

"Laiks ir piepildīts," Viņš teica, "un Dieva valstība ir tuvu atnākusi! Atgriezieties no grēkiem un ticiet uz evaņģēliju." (Mk. 1:15) Dieva valstības evaņģēlijs nav tikai par pestīšanu no soda vai Debesu iemantošanu nākotnē; tas ir par Dieva valdīšanu šodien. "Atgriezties" nozīmē atteikties no pašpietiekamas valdīšanas un pieņemt Dieva valdīšanu – ļaut, lai Kristus ieņem troni mūsu sirdī.

Savās līdzībās Jēzus aprakstīja Valstību kā sinepju graudiņu, kas klusi aug; kā raugu, kas pārveido visu mīklu; kā apslēptu dārgumu un dārgu pērli (Mt. 13. nodaļa). Šie tēli rāda, ka Valstība sākas maza, bet kļūst varena; tā darbojas nemanāmi, bet pārveido visu; un tā ir tik vērtīga, ka tās dēļ ir vērts atteikties no visa cita.

VALSTĪBA ATKLĀTA – JĒZUS DZĪVE UN KALPOŠANA

Jēzus ne tikai runāja par Valstību – Viņš to parādīja. Katrs Viņa žēlsirdības darbs, katra dziedināšana, katrs piedošanas vārds atklāja Dieva valdīšanas raksturu. Kad Viņš pieskārās spitālīgajam, pabaroja izsalkušos, piedeva grēciniekiem un augšāmcēla mirušos, Viņš rādīja, kā izskatās Valstība darbībā. Kur Jēzus gāja, tur tumsas spēki atkāpās. Slimības, dēmoni un pat nāve bija spiesti pakļauties Ķēniņa varai. "[..] ja Es izdzenu ļaunos garus ar Dieva Garu, tad Dieva valstība ir jau pie jums atnākusi." (Mt. 12:28) Kristus kalpošanā Debesis pieskārās zemei. Slimie tika dziedināti, salauztie atjaunoti, atstumtie pieņemti. Caur Viņu Dieva mīlestība tika atklāta kā dzīva, pārveidojoša vara. Tā ir evaņģēlija būtība – ne tikai mācību kopums, bet dzīva Ķēniņa klātbūtne, kas visu dara jaunu.

VALSTĪBA MŪSOS – SIRDS PĀRVEIDOŠANA

Uz farizeju jautājumu, kad nāks Dieva valstība, Jēzus atbildēja: "Dieva valstība nenāk ārīgi redzamā veidā. Nevarēs arī sacīt: redzi, še viņa ir vai tur, – jo, redziet, Dieva valstība ir jūsu vidū." (Lk. 17:20, 21)

Valstība sākas cilvēka sirdī – tur, kur Kristus tiek atzīts par Kungu. Tā netiek būvēta uz politiskas varas pamata, bagātības vai cilvēku panākumiem. Tā ir iekšēja žēlastības valdīšana – prāta un gara pārveidošana caur Svētā Gara darbību. Šī iekšējā Valstība aug, kad mēs pakļaujamies Dieva gribai. Katrs žēlsirdības darbs, katra uzvara pār grēku, katrs ticības solis paplašina tās robežas mūsos. Kad Jēzus valda sirdī, miers aizvieto bailes, mīlestība uzvar rūgtumu un cerība pārspēj izmisumu. Patiesā piederības zīme

Dieva valstībai nav reliģiska stāja, bet Gara auglis – "mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība" (Gal. 5:22). Tādējādi Dieva valstība ir **gan tagad esoša**, **gan vēl nākoša** – tā jau darbojas ticīgo sirdī, bet vēl nav pilnībā atklāta pasaulē. Mēs dzīvojam starp apsolījumu un piepildījumu, baudot pirmos augļus no lielās ražas, kas vēl nāks.

VALSTĪBA PASLUDINĀTA – MŪŽĪGAIS EVAŅĢĒLIJS

Atklāsmes grāmatā Dieva valstības vēsts atskan ar jaunu spēku. Jānis redzēja "citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām" (Atkl. 14:6). Šis "mūžīgais evaņģēlijs" ir tas pats, ko pasludināja Jēzus, – labā vēsts par Dieva valdīšanas mīlestību un taisnīgumu. Tā aicina visu cilvēci: "Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus." (Atkl. 14:7)

Septītās dienas adventistiem un citiem protestantiem šī vēsts atklāj svarīgu patiesību: Dieva valstības evaņģēlijs ietver **gan žēlastību, gan tiesu**. Dieva valdīšana nav patvaļīga – tā ir balstīta taisnīgumā. Viņa valstība pastāvēs mūžīgi, jo tā celta uz žēlastības un patiesības pamata.

Pasludināt mūžīgo evaņģēliju nozīmē sludināt Kristu kā Glābēju un Kungu, kā Pestītāju un Ķēniņu. Tas nozīmē aicināt cilvēkus dzīvot Viņa žēlastības valdīšanā, pielūgt Radītāju un gatavoties Ķēniņa drīzajai atnākšanai.

VALSTĪBA APSTRĪDĒTA – LIELĀ CĪŅA UN KRUSTS

Dieva valstības stāstu nav iespējams stāstīt, neatzīstot lielo kosmisko cīņu starp labo un ļauno. No Lucifera sacelšanās Debesīs līdz cilvēka kārdināšanai Ēdenē jautājums vienmēr ir bijis par **autoritāti un uzticību** – kam ir tiesības valdīt?

Sātana meli bija, ka Dieva likums neļauj brīvi izpausties un ka īsta brīvība iespējama tikai tad, ja esam neatkarīgi no Viņa. Bet pie krusta šie meli tika atmaskoti uz visiem laikiem. Tur Jēzus – īstais Ķēniņš – atdeva Savu dzīvību par dumpīgajiem pavalstniekiem. Tā Viņš atklāja, ka Dieva valdīšana ir balstīta nevis piespiedu varā, bet pašaizliedzīgā mīlestībā.

Golgātā šī cīņa sasniedza savu kulmināciju. Kristus uzvara atbruņoja tumsas spēkus un nodrošināja Viņa valstības uzvaru. "Tagad ir šīs pasaules tiesas stunda. Šīs pasaules valdnieks tagad tiks izstumts ārā. Bet, kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie Sevis." (Jņ. 12:31, 32)

Krusts ir tronis, no kura Kristus valda žēlastībā. Tur satiekas taisnīgums un žēlastība, patiesība un miers. Un šīs uzvaras dēļ katrs ticīgais var dzīvot drošībā, zinot, ka "pasaules valstība ir kļuvusi par mūsu Kunga valstību".

VALSTĪBA NĀK – GODĪBAS CERĪBA

Lai gan Valstība šodien ir klātesoša ticībā, tās pilnība vēl tikai nāks līdz ar Kristus atgriešanos. Apustuļi ilgojās pēc šīs dienas. Pāvils rakstīja par "taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, dos man viņā dienā, un ne tikvien man, bet arī visiem, kas ir iemīlējuši Viņa parādīšanos" (2. Tim. 4:8).

Jēzus pats apsolīja: "Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs." (Jņ. 14:3) Tā ir svētīgā cerība – redzama, godības pilna Ķēniņa atnākšana, lai valdītu mūžīgi. Nākamā Valstība atjaunos visu, kas bija zaudēts. Lāsts tiks noņemts, nāve iznīcināta, un "Dievs nožāvēs visas asaras no viņu acīm" (Atkl. 21:4). Lēnprātīgie patiesi iemantos zemi – jaunu Zemi, atjaunotu Radītāja klātbūtnē. Adventistu ticībā šī cerība nav simboliska, bet ļoti reāla – īsts Pestītājs nāk atpakaļ uz īstu pasauli, lai nodibinātu īstu taisnības Valstību. Līdz tam mēs dzīvojam kā Viņa sūtņi, kā gaismas bērni tumsā, aicinot citus gatavoties Ķēniņa atgriešanās dienai.

VALSTĪBA TAGAD UN MŪŽĪGI – DZĪVOJOT KĀ DEBESU PILSOŅIEM

Piederēt Dieva valstībai nozīmē dzīvot pēc tās vērtībām pat kritušā pasaulē. Jēzus teica: "Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas." (Mt. 6:33) Dzīve Valstības pilsonībā nozīmē uzticēties Dieva apgādībai, piedot citiem, mīlēt ienaidniekus, kalpot tiem, kam ir vajadzības, un atspoguļot Ķēniņa raksturu ikdienā. Tā ir paklausība, kas dzimst no mīlestības un tiek stiprināta ar žēlastību.

Debesu pilsoņi netop līdzīgi šai pasaulei, bet tiek pārveidoti, atjaunodamies savā garā (Rom. 12:2). Viņi staigā ticībā, Svētā Gara vadīti, dzīvojot kā svētceļnieki, kuru īstās mājas ir priekšā – Debesīs. Kad pasaule redz ticīgo kopienu, kura izdzīvo evaņģēliju – rūpējoties par nabagiem, stiprinot nomāktos, daloties cerībā un izrādot līdzjūtību –, tā ierauga Dieva valstības atspulgu uz zemes.

NOSLĒGUMS – "LAI NĀK TAVA VALSTĪBA"

Dieva valstības evaņģēlijs ir Rakstu sirds, to izpētes centrālā tēma. Tā ir labā vēsts, ka Dievs nav pametis Savu radību, bet to atjauno caur Kristu. Katru reizi, kad lūdzam: "Lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek kā Debesīs, tā arī virs zemes", mēs pievienojamies šim mūžīgajam nodomam. Mēs sakām: "Kungs, valdi manā dzīvē! Lai mana sirds ir vieta, kur tiek atklāta Tava valstība!"

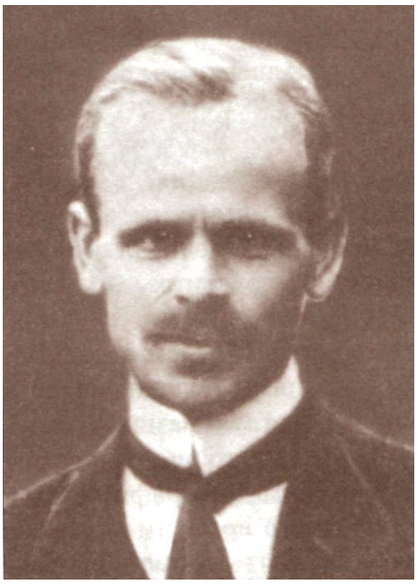
Dieva valstība sākās Tēva sirdī, tika atklāta Dēlā, tiek izdzīvota caur Garu un tiks piepildīta, kad Kristus atgriezīsies godībā. Līdz tai dienai mums ir priekštiesība un atbildība dalīties šajā vēstī – dzīvot kā uzticīgiem Ķēniņa pavalstniekiem un Viņa nākamās valdīšanas vēstnešiem.

Atklāsmes grāmatā teikts, ka drīz no Debesīm atskanēs balss: "Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājos viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem." (Atkl. 21:3) Tad katras uzticīgas sirds lūgšana beidzot tiks piepildīta: **"Lai nāk Tava valstība!"**

Kļūstot par Dieva valstības pilsoņiem, mēs savā ziņā iegūstam dubultpilsonību. Taču tā nav gluži parasta dubultpilsonība, kad cilvēks vienādā mērā ir divu valstu pavalstnieks. Apziņa, ka "mūsu piederība ir Debesīs" (Fil. 3:20), nosaka to, ka viena no abām pilsonībām mums, kristiešiem, ir svarīgāka, nozīmīgāka. Bez šaubām – Dievs aicina mūs būt par labiem un kārtīgiem pilsoņiem tajā vietā, tajā valsī, kurā katrs no mums mājo. Tomēr piederība Debesīm nosaka faktu, ka "Dievam vairāk jāklausa nekā cilvēkiem" (Ap. d. 5:29).
Šodien savā valstī mēs baudām brīvību un pateicamies Dievam par to. Bet ne vienmēr būt uzticīgiem savai Debesu pilsonībai ir bijis viegli. Dažkārt tas ir prasījis lielu paļāvību, lielu gudrību, lielu izturību un, nereti, arī smagus upurus.
Šajā Tēmas sadaļā jums ir iespēja iepazīties ar divu ticības brāļu dzīvi un pieredzi, paliekot uzticīgiem Dievam. Lai viņu liecība un piemērs ir par stiprinājumu un pamudinājumu ikvienam no mums, jo rakstvieta par piederību Debesīm kopā skan: "Mūsu piederība ir Debesīs, no kurienes mēs arī gaidām Pestītāju, Kungu Jēzu Kristu, kas pārvērtīs mūsu zemības miesu līdzīgu Savai apskaidrotai miesai ar spēku, kurā Viņš arī spēj Sev pakļaut visas lietas." (Fil. 3:20, 21)
Paliksim uzticīgi savai piederībai un būsim uzticami sava Debesu Ķēniņa liecinieki!

ADVENTES VĒSTS SLUDINĀTĀJS JĀNIS VILSONS

"Pieminiet savus vadītājus, kas jums Dieva Vārdu runājuši; vērodami viņu dzīves galu, sekojiet viņu ticībai!" (Ebr.13:7)

Saskaņā ar padomju laiku Vissavienības Septītās dienas adventistu Savienības (ВСАСД) vadītāja Grigorija Grigorjeva vārdiem Staļina laika trīsdesmito gadu represijās padomju Krievijā, kuras skāra arī SDA draudzi, "tika arestēti 150 sludinātāji un draudžu vecākie, un vairāk nekā 3000 draudzes locekļu", daudzi no izsūtījuma neatgriezās.

Viens no to laiku upuriem bija Jānis Vilsons (1883–1939), kurš dzimis Rīgā. Lai viņa piemiņa Latvijā netiktu aizmirsta, lai labāk izprastu to laiku gaisotni un lai mūsu ticība tiktu stiprināta, būtu jāatgādina dažas lietas.

Ap gadsimta miju J. Vilsona vecāku ģimene, kurā bija deviņi bērni, pārcēlās uz vācu koloniju netālu no Pēterburgas, pie Kamenskas, kur tēvs strādāja par mežsargu pie grāfa Šuvalova. Šajā kolonijā Adventes vēsts ienāca caur Vilsonu ģimeni, un viņu mājās pulcējās adventisti. Jāņa tēvs rūpējās par bērnu izglītību. Bērni tur mācījās krievu valodā, bet ģimenē runāja latviešu un vācu valodā. Jānis un viņa māsa Elizabete (ap 1906–1908) mācījās Vācijā, SDA Misijas seminārā Frīdensauā, kur ieguva garīgo (teoloģisko) izglītību. Līdz 1915. gadam J. Vilsons aktīvi darbojās draudzes labā Rīgā un citviet, kā arī SDA Vācu ūnijas Krievijas Misijas centra birojā. Saskaņā ar arhīva materiāliem J. Vilsons bijis šīs Ūnijas padomē un 1909. g. 29. septembrī kopā ar L. Konradi un J. Betheru parakstījis lūgumu caram Aleksejam Nikolajevičam par SDA Kongresa noturēšanu Odesā 1909. g. 19.–22. oktobrī. J. Vilsons bija 1910. g. 3.–8. marta Baltijas Savienības kongresa delegāts Mītavā (Jelgavā). 1911. g. 17. augustā viņš salaulājās ar SDA draudzes locekli Almu, kura kristīta Rīgā 1907. gadā. J. Vilsonu par draudzes darbinieku (sludinātāju) ordinēja (iesvētīja) J. Bethers ap 1912. gadu. Līdz 1915. gadam J. Vilsons sludināja SDA Rīgas draudzē. Ir zināms, ka J. Vilsons un P. Purmalis darbojās, lai 1914. gada 18. aprīlī tiktu dibināta SDA Rūjienas draudze.

Ievērojot to laiku draudzes darbinieku intensīvo darbības stilu dažādos reģionos, ir secināms, ka J. Vilsons, iespējams, ir pasludinājis Adventes vēsti un darbojies draudzēs arī citviet Latvijas teritorijā un ārpus tās. Kad 1. pasaules kara frontes līnija tuvojās Rīgai, 1916. gadā Jānis un Alma Vilsoni atstāja dzimto Latviju un pārcēlās Adventes vēsts pasludināšanas un draudzes darbā uz plašo Krieviju. Tur kara laikā pareizticīgās baznīcas pārstāvji sabiedrībā kurināja aizdomas, ka protestantu garīdznieki un misionāri, tajā skaitā arī adventistu darbinieki, ir Vācijas aģenti (spiegi). Daudzus arestēja un izsūtīja uz Sibīriju. Reģionos, kas bija tuvāk

frontei, konfiscēja un vairāksolīšanā izpārdeva draudzes lūgšanu namus un īpašumus. Lasot dažādas publikācijas, ir saprotams, ka kādu laiku J. Vilsons darbojās Pēterburgā un 1916. gadā pārcēlās draudzes kalpošanā uz Rostovu pie Donas.

Līdz ar 1917. gada revolūciju politiskā situācija mainījās, un mitējās cariskās Krievijas vajāšanas pret adventistu darbiniekiem. Daudzi boļševiki izturējās pret adventistiem ar cieņu, jo pirms tam tie kopā bija piedzīvojuši ieslodzījumus cietumos un izsūtījumus uz Sibīriju. Mācība, kurai ticēja adventisti, daudziem no tiem bija pazīstama. Šajā laikā adventisti griezās pie valdības, lūdzot atļauju atvērt lūgšanu namus, kā arī deklarēja adventistu mācības pamatus un literatūru. Saskaņā ar vadošo brāļu aicinājumu J. Vilsons 1917. g. pārcēlās no Rostovas uz Petrogradu. Brāļus J. Vilsonu un S. Jefimovu personīgi pieņēma arī Ļeņins, kur tie stāstījuši par adventistu mācības morāles pozitīvo audzinošo ietekmi. Ļeņins pozitīvi atsaucies uz izteiktajiem lūgumiem un šķiroties pat sacījis: "Lai jūsu Dievs jums palīdz!"

1917. g. J. Vilsons tika ievēlēts par SDA Ņevas savienības vadītāju un ieradās arī Rīgā. Par J. Vilsona kalpošanu ir palikušas gaišas atmiņas visās vietās, kurās viņš darbojās – Maskavā, Ļeņingradā, Kaukāzā, Tbilisi, Armavirā, Kubaņā, Sibīrijā, Tomskā, Barnaulā, Urālos, Vidusāzijā un citur.

Pēc pārcelšanās uz Krieviju, aktīvi darbojoties, J. Vilsons pasludināja evaņģēlija vēsti 18 gadus. Viņš sadarbojās ar SDA Krievijas draudžu vadītājiem G. Lebsaku, I. Ļvovu un citiem. J. Vilsons aktīvi darbojās vairākos reģionālajos kongresos. 1928. g. SDA Vissavienības kongresā Maskavā viņš tika ievēlēts par SDA Vissavienības vadītāja palīgu.

Ģimenē būt viņam sanāca maz laika. J. Vilsona ieguldījums ir redzams arī vairākās SDA krievu garīgo dziesmu grāmatās. Tajās daudzas populāras adventistu dziesmas viņš ir tulkojis no vācu un latviešu valodas uz krievu valodu. Tās pazemīgi ir parakstītas tikai ar iniciāļiem – "Я. В." (J. V.).

J. Vilsons atkārtoti tika pakļauts arestiem 1922., 1931., 1934. un 1937. gadā. Pēc 1934. gada aresta viņš tika izsūtīts uz Sibīriju, bet ģimene palika Maskavā. Pēc termiņa beigām viņš 1937. g. atgriezās Maskavā pie ģimenes, bet drīz vien visiem bija jādodas prom, jo Maskavā palikt neļāva. Vilsonu meita Valda bija tikko apprecējusies, bet tieši tajā laikā varas pārstāvji lika viņas vīram atstāt Maskavu 24 stundu laikā. Tā kā viņas vīra izcelsme bija no Ļipeckas, tad visa ģimene devās uz turieni. Ļipeckas nomalē Vilsoni iegādājās nelielu mājiņu un sāka tajā noturēt dievkalpojumus. Bet tas neturpinājās ilgi. Kāds iesūtīts NKVD aģents Ivans Ivanovičs nosūdzēja J. Vilsonu savai priekšniecībai. Sekoja kratīšana un arests. Arestēti tika J. Vilsons un arī viņa dzīvesbiedre Alma. Abus apsūdzēja "pretpadomju aģitācijā", jo Jānis bija noturējis dievkalpojumus, bet Almas "noziegums" bijis tas, ka, ejot uz aku pēc ūdens, viņa tur citām sievietēm bija stāstījusi par Bībeles patiesībām. Visas viņu mantas tika atņemtas. Viņu bērni palika bez vecākiem tieši tad, kad bērniem to palīdzība bija visvairāk vajadzīga. Pie bērniem palika vecmāmiņa Karisa – Almas māte, bet Karisa jau bija gados. Palicējiem palīdzēja labi kaimiņi, kaut arī tie nebija draudzes locekļi. Šoreiz Jānim tika piespriesti 10 gadi, bet Almai 8 gadi izsūtījumā uz „labošanas darbu nometnēm". Viņus kopā ar kādiem 300 citiem nelaimīgajiem veda uz dzelzceļa vagoniem. Vilsonu meita Valda skraidīja gar sastāvu un lūdzās bruņotajam konvojam iespēju nodot vecākiem kurvīti ar ēdienu.

Sekoja nežēlīgs izsūtījums. Saspiestus vilciena vagonos, tos veda katorgā uz Komi darba nometnēm. Tur kopā bija gan politiski represētie, gan vardarbīgi un bīstami kriminālnoziedznieki. Jāni un Almu Vilsonus izšķīra atsevišķos vagonos un pēc tam – darba nometnēs dažādās vietās. Viņi viens otru vairs neredzēja.

Pēc smagajiem gadiem tika uzzināts draudzes brāļa Sergejeva redzētais. Kādā pārsūtīšanas vietā naktī, Sibīrijas aukstumā un asā vējā cietuma pagalmā bija nostādīti apcietinātie. Netālu no Sergejeva stāvēja saplēstās drēbēs tērpies vīrietis. Sergejevs saprata, ka, visticamāk, cietuma zagļi bija nospēlējuši kārtīs šī cilvēka drēbes un pēc tam tās viņam atņēmuši. Starp skrandām vietām bija redzams kails ķermenis. Vīrietis tajās izskatījās vājš un nespēcīgs, bet viņa acis vērās tumšajās nakts debesīs, it kā caur šo tumsu viņš redzētu cerību zvaigznes. Likās, ka viņš sajūt Mūžības elpu, bet zemes sāpes un ciešanas ir palikušas tālu aizmugurē. Brālis Sergejevs pazina šo cilvēku, jo agrāk vairākkārt to bija redzējis; no tā lūpām daudzkārt bija atskanējuši garīgu mācību un mūžīgās cerības mierinājuma vārdi. Tas bija Jānis Vilsons.

Vilsonu meita līdz 1939. gada pavasarim vēl saņēma dažas īsas vēstules no tēva, kurš maz rakstīja par sevi, bet centās stiprināt bērnu ticību. Alma izdzīvoja – viņa strādāja Komi cietuma slimnīcā par medmāsu. Bet Jānis neizdzīvoja – viņam, ar novājinātu veselību un ciešot no bronhīta, bija smagi jāstrādā līdz spēku izsīkumam. Turklāt nometnēs vardarbīgi noziedznieki reizēm centās atņemt barību vājākiem; tie maizes gabala dēļ mēdza kauties un pat nogalināt citus. Vilsonu meita Valda uzskata, ka tādos apstākļos tēvs neizdzīvoja ilgāk par 1939. gada vasaru.

Pēc aktīva darba Kristus draudzes labā J. Vilsonam šīs zemes gaitas tika pārtrauktas 56 gadu vecumā. Bet ir palikusi daudz labāka cerība uz krāšņo augšāmcelšanās rītu – uz atjaunotu dzīvi Dieva mīlestības valstībā, kurā neviens vairs nedarīs ļaunu un kura nekad nebeigsies. Turklāt viņa izsētā Dzīvības Vārda Sēkla daudzviet turpina augt un nest augļus.

Par Almu Vilsoni Macānovi raksta: "Pagāja [..] astoņu gadu apcietinājuma un izsūtījuma termiņš Komi, bet viņa nevarēja atgriezties pie tuviniekiem, jo turpinājās karš un nebija transporta. Vajadzēja palikt vēl divus gadus. Viņa atgriezās pēc desmit gadiem. Nevar teikt, ka viņa atgriezās mājās, jo māju viņai nebija. Viņas māte jau sen bija aizgājusi mierā. Vecākais dēls bija nogalināts karā, bet, kur liktenis aizrāvis jaunāko, nav zināms. Nebija, kam pieglausties, nebija, kur dvēselei atpūsties. Uz tā paša perona, kur pirms 35 gadiem divi jauni un laimīgi cilvēki, atstājot dzimteni, bija ieradušies Maskavā, tagad Alma bija viena. Mēs gaidījām vilcienu. Almas sejā bija dziļš dvēseles

miers. Atvadoties viņa uzticēja sava nesatricināmā miera noslēpumu, kuru viņa bija ieguvusi šajos ciešanu gados: "Tu mani vadi pēc Sava prāta un beidzot mani uzņemsi godībā." (Ps. 73:24)" Sešdesmito gadu beigās Alma Vilsone pārcēlās uz Latviju un dzīvoja līdz 1977. gadam.

Jānis Vilsons bija viens no daudzajiem Krievijā arestētajiem, kas no izsūtījuma neatgriezās. Viņa kapa vieta nav zināma. Bet Dieva Patiesību nevar apklusināt pat kapa smiltis.

Viņu piemērs un izsētā Dieva Vārda Dzīvā Sēkla turpina dzīvot, nest augļus un iedvesmot citus. Kaut arī mums reizēm nākas šķirties no mīļiem cilvēkiem, varam būt pārliecināti, ka uzticīgo liecinieku dzīvības droši glabājas "Debesu bankā" līdz augšāmcelšanās rītam. No Kristus rokām tās neviens nevar izraut. "Tāpēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne varas, ne lietas esošās, ne nākamās, ne spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā!" (Rom. 8:38, 39)

Kaut arī laika gaitā draudzes sarakstos locekļu skaits vietām gan aug, gan arī paliek mazāks, tomēr patiesībā Kristus draudze aug ar katru atgriezto cilvēku, kura vārds tiek ierakstīts un paliek "Dzīvības grāmatā" (Lk. 10:29; Atkl. 13:8; 21:27 u.c.). To, kuru vārdi no tās tiks izdzēsti vai arī tajā paliks, saskaņā ar Bībeli tagad nosaka Izmeklēšanas Tiesa Debesu Svētnīcā (Dan. 7:9,10; Atkl. 14:6-10 u.c.). Dieva Tiesā rūpīgi tiek izskatītas ikviena cilvēka domas, vārdi un darbi (2. Kor. 5:10). Pirms Kristus nākšanas ikviena mūžīgais liktenis jau būs izšķirts (Mt. 25:31–34, 41 u. c.). Ikviena cilvēka dzīvē svarīgākais ir nevis labklājība vai grūtības, bet gan jautājums – kurā pusē savas dzīves laikā es esmu paspējis nostāties. Vai esmu nožēlojis visus savus grēkus, saņēmis piedošanu un atjaunojis mīlestības un žēlastības derības attiecības ar Dievu, kas, pateicoties Kristus žēlastībai, upurim un piedošanai, tiek piedāvāta kā Jaunā Derība. Vai mani grēki ir piedoti un izdzēsti no Debesu grāmatām? Vai esmu uzticīgs? Vai mans vārds paliek ierakstīts Dzīvības grāmatā? Vai esmu apliecinājis Kristus patiesību un Adventes vēsti līdzcilvēkiem? (Mt. 10:32; Lk. 12:8) "Nebīsties par to, ka tev būs jācieš! Redzi, velns metīs cietumā kādus no jums, lai jūs tiktu pārbaudīti. Jums būs bēdas desmit dienas. Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu dzīvības vainagu." (Atkl. 2:10)

Vilsonu ģimene, 1920. gads.

Izmantotā literatūra: Мацанова Анна, Мацанов Павел, По тернистому пути *(Pa ērkšķaino ceļu),* 1995. g. 11., 38.-44. lpp.; Жукалюк Н. А., Вспоминайте наставников ваших *(Pieminiet savus darbaudzinātājus),* 1999. g. 121.- 127. lpp.; Тепоне В. В., Самагатский, В. В., *Из истории церкви адвентистов седьмого дня в России, (No Septītās dienas adventistu draudzes vēstures Krievijā)*, 1993. g. 202., 223., 224., 255. lpp.; *Adventes Vēstnesis*, 1936. g. 1. Nr. 9. lpp.; Andris Pešelis, *Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu darbinieki,* 2021. g. 533.-537. lpp.; Juris Driķis, *Dzīvā draudze,* 2025. g. 20., 21., 43.-45. lpp.

Juris Driķis

Ojārs Incenbergs

ATMIŅU SKICES

Ar to, ka mēs skolu neapmeklējam sestdienās, visi jau ir apraduši. Mācībās mums robu nav, bet tagad, kad sabats sākas piektdienas vakarā, saulei rietot, varam piektdienās apmeklēt tikai dažas stundas un tad – uz mājām. Klases biedriem tas liekas pat kaut kas īpašs – bēgt no stundām. Viņu kontā ir daudzas citas palaidnības, mēs it kā esam no viņu kompānijas. Tādēļ tieši šie zēni ir lielākie palīgi, lai mēs sekmīgi izkļūtu starpbrīžos no skolas pa vienu no vairākām izejām. Skolā ir četri stāvi, un mūsu klase ir ceturtajā stāvā. Tātad izkļūt laukā nav tik vienkārši, jo pastāv stingra un noteikta kārtība – starpbrīžos jāuzturas katram sava stāva gaitenī, nedrīkst klaiņot pa visu skolu.

Oktobra beigās klasi pārņem jauna klases audzinātāja, reizē arī krievu valodas skolotāja, ebrejiete, kura ar grūtībām runā latviski. Gan mātei, gan bērniem grūti saprasties, vienkārši šo valodu nepārzinām. Rodas pārpratumi. Klasē jāieved kārtība. Nekādu kavējumu, un kur vēl tik rupji pārkāpumi kā bēgt no stundām! Protams, tiek meklēts atbalsts skolas vadībā.

Piektdienā pienāk liktenīgais starpbrīdis. Uzticīgie "izlūki" ziņo – visas izejas noslēgtas, bet uz galvenajām kāpnēm stāv pats direktors. Citu ceļu nav. Jādodas tieši satikties ar direktoru. Sirds trīc, bet jāiet. Ir tikai divpadsmit gadi. Aiz muguras sapulcējusies gandrīz visa klase. Kas notiks?

Manus nedrošos soļus pārtrauc noteikts jautājums: "Uz kurieni?"

"Uz mājām."

Netiek jautāts iemesls, jo tas viņam jau ir pilnīgi skaidrs.

"Nevar palikt?"

"Nē!"

Iestājas ilgstošs klusums. Tikai vēlākos gados sapratu – tur pie direktora sirds cīnījās Debesu eņģeļi. Mājās māte lūdza Dievu, lai bērniem būtu spēks izturēt. Sāk jau skanēt nākamās stundas zvans, kad direktors paskatās savā pulkstenī un klusām saka: "Steidzies, saule riet!", tad pagriežas un aiziet.

***

Pabeigta pamatskola. Sākās darba dzīve ar domu – pietiek mācīties. Pienāk pirmais septembris, garām uz skolu steidzas bērni, arī vienaudži uz vidusskolu. Tomēr esmu vēl tikai bērns, un sirdī viss sagriežas, ir nepārvaramas ilgas mācīties. Otrā dienā tiek iesniegti dokumenti, kā toreiz sauca, Strādnieku jaunatnes vakara vidusskolā. Mācības notiek četrus vakarus nedēļā, un viens no tiem ir piektdienas – sabata – vakars. Tomēr tas netraucē mācības. Klase nav liela, esam tikai astoņi, bet ļoti dažāda vecuma. Daži atgriezušies no armijas, bet viena, krietni pāri trīsdesmit gadiem, kā toreiz uzrunāja "biedrene L.", Alūksnes rajona partijas komitejas otrā sekretāra sieva. Viņa strādāja bibliotēkā un centās sakārtot pareizi manu domāšanu. Protams, tad es nebiju lasījis tā laika zinātniski politiskos darbus un nevarēju atbildēt uz viņas teikto, tādēļ pēc viņas piedāvātā plāna sāku lasīt un pētīt attīstības teorijas pamatus. Mans viedoklis – jābūt pierādījumam, kā radās pirmā dzīvā šūna uz mūsu planētas, lai viss sāktu attīstīties. Šodien vairs neatceros to padomju zinātnieku vārdus, kuri bija par to rakstījuši, bet atceros trīs frāzes – viens no viņiem *apgalvoja*, kā šī šūna ir radusies, otrs *pieņēma*, kā tā varēja rasties, bet trešais *domāja* un tālāk izstrādāja savu versiju. Tādēļ skaidri teicu L., ka tādi argumenti man nav pieņemami un ka ticu Bībeles radīšanas aprakstam.

Protams, bija daudzas sarunas, un vienreiz viņa teica: "Kādēļ nevari darīt un dzīvot kā visi?"

Iespējams, mana atbilde bija skarba: "Beigtas zivis vienmēr peld pa straumi, dzīvām vienmēr galva ir pret straumi."

"Kā? Vai es esmu beigta zivs?" sekoja jautājums.

"Domā, kā gribi," atbildēju.

Tomēr esmu viņai pateicīgs, ka lika dziļāk pētīt un iepazīt arī citus viedokļus, kas noderēja vēlāk dzīvē, bet par visu vairāk pateicos, ka šie meklējumi vēl vairāk nostiprināja manu ticību Dievam Radītājam, visuma Valdniekam.

***

1959. gada februāris. Rit dzīves septiņpadsmitais gads. Ir darbs, skolā mācos vakaros. Pēdējā vidusskolas klase. Viss rit diezgan mierīgi. Kādā pirmdienā, priekšpusdienā ierodas mans darba vadītājs. Strādāju remonta un celtniecības kantorī, divatā mūrējam krāsnis.

Darba vadītājs saka tieši – ir pavēle no "drošības vīriem" tevi atbrīvot, bet piebilst: "Tu šonedēļ vēl strādā, bet es teikšu, ka tev dota nedēļa pārdomām. Kaut gan zinu, ka tu nepārdomāsi un sestdienā nestrādāsi." Mierīgi paiet nedēļa. Pienāk nākamā pirmdiena. Atkal ierodas darba vadītājs un asarām acīs saka: "Neko nevar darīt. Lielajam priekšniekam skaidri pateikts – vai nu tu viņu atlaidīsi, vai arī pats tiksi atlaists. Es esmu jau izgājis Sibīriju, pacīnītos. Uzraksti atlūgumu, varbūt to pieņems un tiksi atbrīvots pēc paša vēlēšanās. Līdz rītam! Tiekamies kantorī!"

Drūmā garastāvoklī vakarā dodos uz skolu, domājot par rītdienu un arī par nākamo iespējamo darbavietu. Bet pēc otrās stundas pēkšņi tiek izsludināta visas skolas sapulce. Tur esam sapulcināti gan tie, kas mācās, gan skolotāji un vēl daudzas man

nepazīstamas sejas. Vēlāk noskaidrojas, ka uzaicināti arī pārstāvji no darbavietām, no partijas komitejas un vēl citām iestādēm. It kā galvenā tēma ir sekmīga sadarbība starp skolu un darba vietām, bet faktiskais mērķis – tikt galā ar citādi domājošiem. Ievadā tiek izskaidrots, kādu labvēlību saņemam, ka mums ir dota iespēja strādāt un mācīties. Atkal un atkal atkārtojas vārdi, ka vakarskola ir priekš strādājošiem, nevis priekš slaistiem un dīkdieņiem. Tad uzmanības centrā nonāk skolas kavētāji, bet viņu sekmes netiek ņemtas vērā. Protams, atkal uzmanības centrā ir piektdienas vakari, kuri netiek apmeklēti. Sabata vakari. Tiek nosaukti vārdi, noskaidrotas darbavietas. Klasesbiedrs ir kolhoznieks, no kolhoza vēl nemēdza padzīt. Tad nosauc manu vārdu. Pirmais jautājums: "Kur strādā?" Vēl ar mierīgu sirdi atbildu: "Remonta un celtniecības kantorī." Redzu, kā noplok daudzu klātesošo entuziasms. Tomēr kāds, man nepazīstams, cilvēks izsaucas: "Kā, vēl strādā?!" Cenšos pēc iespējas mierīgi atbildēt: "Jā, strādāju." Kaut gan zinu – pēc divpadsmit stundām būšu bezdarbnieks un kā tādam arī skolas durvis man būs slēgtas.

Otrdienas rītā saņemu darba grāmatiņu. Paldies Dievam, tiek pieņemts mans atlūgums!

Sākas darba meklējumi. Ir sludinājumi, vajadzīgi strādnieki, bet pirmais jautājums katrā vietā nav par darba spējām, prasmi, bet gan – vai sestdienā strādāsi. Bieži šos cilvēkus redzu pirmo reizi, neesmu nosaucis savu vārdu, bet viņi jau zina. Jā, pilsētiņa nav liela. Un tomēr. Par to ir parūpējušās attiecīgās iestādes.

Rit mēneši. Tuvojas pavasaris, gala eksāmeni, bet saprotu, ka neļaus nobeigt skolu. Aizeju atklāti izrunāties ar direktori, kura ir ļoti labvēlīgi noskaņota. Saku viņai skaidri, ko jūtu: "Attiecīgās iestādes nepieļaus man pabeigt vidusskolu." Biju izpētījis likumus un biju gatavs oficiāli aiziet no skolas, lai tad iesniegtu lūgumu ļaut nolikt vidusskolas kursu eksternātā. Tad skolai nebūtu tiesību man diktēt eksāmenu laikus, bet tas notiktu pēc vienošanās.

Viņa man atbild: "Pacieties, varbūt kaut ko izdomāšu." Un izdomāja. No astoņiem eksāmeniem četri ir ielikti piektdienas vakaros, pulksten sešos, laikā, kurā neesmu apmeklējis skolu. Bet eksāmenu laiks ir jūnijs, un saulīte riet vēlu. Tātad viņa ir "pāraudzinājusi spītīgos".

***

Šis laiks personīgā dzīvē iezīmējās ar vēl vienu notikumu. Iepriekšējos gados kopā ar sludinātāju biju devies apmeklējumos, kopā gājām pasniegt Bībeles stundas, īpaši vietās, kur viņam vienam nebija iespējams. Atceros, reiz mani maija sākumā atkal uzaicināja doties līdz pie kādas interesentes, kurai vīrs nav labvēlīgi noskaņots, ka sieva sāk interesēties par Dievu. Ir patīkama maija diena, spīd saule. Tuvojoties lauku mājai, redzam, ka tiek stādīti kartupeļi. Sasveicināmies. Sludinātājs, neteikdams ne vārda, noauj kurpes, paņem spaini, ieber kartupeļus un sāk palīdzēt. Protams, sekoju viņa piemēram. Kad darbs pabeigts, visi dodamies iekšā. Pirmo reizi arī vīrs kopā ar sievu klausās, ko tad sievai māca.

Vēl kāda epizode no mūsu kopējām gaitām. Ir sarunāts doties pasniegt Svēto Vakarēdienu kādai grupiņai, kura nevar ierasties pilsētā uz draudzes kopējo dievkalpojumu. Ir rudens. Aizbraucam ar autobusu. Tālāk ceļš vijas cauri mežam. Rudens lieti ir ceļu izskalojuši. Priekšā ir upīte, bija tilts, bet nu tilta nav. Ko darīt, kā tikt tālāk? Sludinātājs ierosina: "Izģērbsimies, drēbes un somas pacelsim virs galvas un bridīsim pāri!" Zeme jau sasalusi, un ūdeni sedz neliela ledus kārtiņa. Domāts, darīts! Tā pārbrienam upīti, ūdens sniedzas pāri jostas vietai. Mazā grupa ir pārsteigta par tik ātru mūsu ierašanos, jo bija iespēja iet arī pa citu ceļu, apkārt. Bija pat izsūtīti mums pretī, bet autobuss bija ieradies pieturā ātrāk. Tā tiku praktiski skolots neapstāties nekādu grūtību priekšā.

Ir sabats. Parasti pēc dievkalpojuma uz mājām dodamies kopā ar sludinātāju. Māsa ar viņa sievu un mēs abi. Šajā sabatā pēc dievkalpojuma sludinātāja sieva vēlās ar mani personīgi parunāties. Ejot uz mājām, viņa uzdod noteiktu jautājumu: "Kad tu pievienosies draudzei?" Jā, jau bija visi iepriekš minētie notikumi, arī raksti avīzēs, kur mani sauca par adventistu. Jā, pārliecībā tāds biju, bet juridiski vēl nē. Tā bija nopietna saruna par prioritātēm, saistībām, un, pirms vēl bijām sasnieguši viņu māju, tika pieņemts lēmums. Ja tā padomā, personīgi netika pasniegta neviena Bībeles stunda, bet toreiz jau es to vēl tā neuztvēru. Jo būtībā katru sabata pēcpusdienu sludinātājs pavadīja kopā ar mums, jauniešiem, un ne tikai – ar katru, kas vēlējās mums pievienoties. Vasarās tika izstaigātas pilsētas apkārtnes skaistākās vietas, atrodot arī atpūtas brīžos laiku pārrunāt garīgas tēmas. Ziemā parasti dzīvokļos, lasot un dziedot.

Kādā no nākošiem sabata vakariem, saulei rietot, sapulcējāmies pa vienam, diviem zināmā vietā ezera krastā, kur notika klusas kristības. Tomēr draudzē, kur toreiz bija pieņemts apsveikt Svētā Vakarēdiena dievkalpojuma laikā, tikām apsveikti seši. Citi tika kristīti citā laikā un arī vietā. Tādi toreiz bija apstākļi. Tomēr mierīgi un klusi, bet noteikti Dieva darbs gāja uz priekšu.

***

Arī vidusskola pabeigta, var mēģināt augstskolā. Tiek iesniegti dokumenti, bet pietrūkst viena – raksturojuma. To var izsniegt darba vieta, bet tur esmu tikai līgumstrādnieks. Skolā direktore tūlīt pēc izlaiduma devusies atvaļinājumā un atgriezīsies tikai augustā. Augstskolā noteikumi – pie eksāmeniem pielaiž tikai tos, kam visi dokumenti ir iesniegti, bet eksāmeni sākas pirmajā augustā. Dodos pie direktora vietnieka. Starp citu, direktora vietnieks ir tas pats, kas kādreiz deva man atļauju iet mājās. Vēlāk viņu atbrīvoja no darba par dažādiem pārkāpumiem, un viens bija – pārāk lojāla izturēšanās pret ticīgiem. Tiek izsniegts raksturojums, bet labi, ka atdots personīgi. Žēl, ka neesmu šo dokumentu saglabājis. Varu iepazīties ar sevi: "Aprobežots, neinteresējās ne par ko citu, kā tikai par Bībeli. Pārliecināts adventists."

Kādu vakaru, atgriežoties mājās no purva, mani sagaida priecīgs pārsteigums – vēstule, izsaukums uz iestājeksāmeniem ar piebildi: "Iztrūkstošos dokumentus iesniegt līdz iestājeksāmenu beigām." Eksāmeni tiek nokārtoti, un ir atgriezusies direktore, kura uzraksta atbilstošu raksturojumu,

nepieskaroties maniem reliģiskajiem uzskatiem. Sākas dzīve Rīgā.

***

Dzīvojam Rīgā, iespēju robežās kalpojam draudzē. Tas ir laiks, kad garīgās aktivitātes tiek ierobežotas un kad izmantojam atļautās iespējas. Dziesma, kora darbs. Draudzēs tiek rīkoti dziesmu dievkalpojumi, kas piesaista daudzu klausītāju uzmanību. Praktiski visās Latvijas draudzēs ir kori, kuri šādos svētku brīžos papildinās ar citu draudžu labākajiem dziedātājiem un citiem mūziķiem.

Bez tam vēl viens sektors – garīgā literatūra, tā tiek tulkota un pārrakstīta uz rakstāmmašīnām, kuras ir grūti pieejamas. Tiek labotas vecās. Viens negaidīts gadījums. Darbavietā, mājas pagrabā ir sasviesta vesela atkritumu kaudze. Kaut kas interesants – viena pilnīgi sarūsējusi rakstāmmašīna. Tiek pārnesta mājās, un palūdzu pazīstamam meistaram apskatīt. Pirmais, ko meistars konstatē, – burti nav nodiluši. Pēc kāda laika sarūsējusī mašīna sāka kalpot un darbojās visu laiku. Šim darbam tiek ziedotas nakts stundas. Kad vakarā visi bērni ir aizmiguši pirmajā miegā, tad ir iespējams rakstīt. Tāds režīms tika ievērots vairākus gadus. Naktīs darbojos līdz trijiem, vienīgi piektdienas naktī gulēju visu nakti. Sabata dievkalpojumos, lai neaizmigtu, sevi "nodarbināju" – līdzi bija Bībele krievu valodā, un svētrunas domās tulkoju uz krievu valodu. Tā apguvu šo valodu, kas vēlākā darbā lieti noderēja.

***

Savā darbā biju krāsotājs un darīju arī citus iekšējās apdares darbus. Kādu dienu, īsi pēc pusdienas pārtraukuma pienāk mūsu kadru daļas darbinieks un saka: "Tevi izsauc kara komisariāts." Esmu neizpratnē, bet viņš nāk man līdzi uz telpām, kur pārģērbjamies. Gribu atstāt savu portfeli, jo domāju, ka atgriezīšos un turpināšu darbu, bet viņš piebilst: "Šodien tu vairs neatgriezīsies." Ejam abi divi laukā, pie durvīm sagaida melna volga, un mani aicina iekāpt, bet tur jau ir citi vīri, kuri pārņem. Tā iepazīstos ar "Stūra mājas" vīriem vairāk. Protams, ir satraukums. Tiek aizturēti visi dokumenti, viss izkontrolēts, pat bikšu josta un kurpju saites jāatstāj. Uzved piektā stāvā, logs aizrestots.

"Nedaudz pagaidi!" skan rīkojums. Palieku viens. Pielūdzu Dievu un visu nolieku Viņa rokās. Bet gaidīšana nedaudz ieilgst, satraukums ir pazudis, sirdī ir miers. Jūtos noguris un tāpat, krēslā sēžot, esmu iesnaudies, un nedzirdu, kad atgriežas darbinieks, kurš mani aizturēja. Sajūtu tikai tad, kad viņš mani sāk modināt, pieskaroties plecam. Redzu viņa pārsteigtās acis, kuras it kā saka: "Tu šai vietā vēl vari gulēt?"

Dodamies tālāk citā kabinetā, kur sagaida vairāki vīri, un sākās sarunas vairāku stundu garumā. Vēlas dzirdēt manu biogrāfiju, par vecākiem, brāļiem, māsām un citiem radiem. Neslēpju arī to, ka mans tēvs karoja vācu armijā, piebilstot, ka viņš manā audzināšanā nepiedalījās, jo dzīvoja citur, bez tam jau ir miris pirms daudziem gadiem. Rit laiks, līdz beidzot pieskaras galvenajam jautājumam – garīgai dzīvei. Vēl tiešāk – izdotajam dziesmu krājumam. Jautā, kurš no sludinātājiem deva rīkojumu. Varēju mierīgi teikt patiesību, ka tā ir mana ideja, jo man vienkārši apnika nest uz kapiem [izvadīšanai] vairākus portfeļus ar notīm. Piebildu arī, ka šo izsaukumu jau gaidīju pirms vairākiem gadiem. Viņi pārsteigti – kā tā. "Tā man māca Bībele," atbildēju. "Kristum bija 12 mācekļi, un viens bija nodevējs. To darīju atklāti, par to zināja daudzi. Tā kā – saprotiet paši."

Jā, viņi jau bija uzzinājuši faktiski visu, jo notis rakstīja un gatavoja viens brālis, grāmatu vākus iesēja cits. Mans darbs bija sakomplektēt, sakārtot un izplatīt. Kopā tika izdoti vairāk nekā 250 eksemplāri. Protams, tam bija vajadzīgi līdzekļi un fotopapīrs, kas tika meklēts visos Latvijas veikalos. Draudzes maksāja krājuma pašizmaksas cenu, ja pareizi atceros, tad tā bija 10.00 rbļ., tātad kopējā izmaksa 2500 rbļ. Mājas rūpals, bez atļaujām, un rezultātā tiek paskaidrots, ka par šādu pārkāpumu pēc attiecīgā kriminālkodeksa panta var piespriest līdz pieciem gadiem brīvā maizē Sibīrijā. Kaut gan viņi bija jau izrēķinājuši un saprata, ka es par šo pasākumu sev neieguvu nevienu kapeiku peļņas, bet tā bija tikai pašizmaksa. Centās pierādīt, ka, šādi darbojoties, tiek kaitēts pastāvošai iekārtai. Paskaidroju, ka dziesmas nav pretpadomju propaganda, bet gan mierinājums cilvēkiem bēdās. Tad dabūju redzēt materiālus no viņu arsenāla, kā viņi paskaidroja – tādā pašā foto ceļā dzīvokļos tiek izplatīti dažādi pretvalstiski uzsaukumi. Varēju lasīt dažādus uzsaukumus – klaji naidīgus pastāvošai iekārtai un arī garīga satura. Viņu jautājums – kā lai mēs zinām, no kura rokām tas viss nāk.

Saruna ieilga. Uzrakstīju paskaidrojumu. Tad vēl viena lieta. "Varētu tevi atbrīvot, tikai vēl uzraksti solījumu, ka nevienam neteiksi neviena vārda par šo tikšanos." Mana atbilde bija: "Pirmā, kas uzzinās, būs mana sieva."

"Tu nedrīksti viņai to teikt."

"Mūsu starpā nav noslēpumu, un jūs nebūsiet tie, kas kārtos manas ģimenes attiecības."

"Tad paliksi šeit."

"Tad jau viņa tik un tā uzzinās."

Vēl pārrunas, citi aiziet konsultēties ar priekšniekiem, līdz tomēr jau vakarā tieku atbrīvots. Vispirms uzzina sieva, tad arī manis iesaistītie – nošu izgatavotājs un grāmatsējējs.

Nākamajā rītā, dodoties uz darbu, ieskatos vēstuļu kastītē, tur vēstule: "Steidzīgi piezvaniet uz attiecīgo numuru." Saprotu, ka no tiem pašiem vīriem. Piezvanu. "Vai nevaram satikties Vērmaņdārzā pēc darba?" Vienojamies par tikšanos. Tiekoties tiek paskaidrots, ka lielos priekšniekus neapmierina mans paskaidrojums, un tad ir tikai viena iespēja – Sibīrija. Lai uzrakstu citu paskaidrojumu, ka ierosinātājs ir grāmatu sējējs. Tas bija brālis, kurš savas pārliecības dēļ jau bija pavadījis daudzus gadus Sibīrijā. Kā man paskaidroja, mēs viņu otrreiz vairs nesūtīsim, bet tā pasargāsi sevi. Devu atbildi: "Nevienu citu rakstisku paskaidrojumu no manis nesaņemsiet, jo uzrakstīju patiesību un melus nerakstīšu." Tad sekoja atbilde: "Es nevaru izlemt, tādēļ rītvakar atkal tiekamies šeit."

Par to zina sieva, kopīgi viss nolikts Dieva rokās. Nākamajā vakarā mani sagaida divi vīri. Saku viņiem: "Esmu atvadījies no sievas un esmu gatavs palikt un uzņemties atbildību."

Seko atbilde: “Dosimies un visu pārrunāsim.” Tā divu vīru ielenkumā dodamies cauri visam Vērmaņdārzam pa diagonāli uz autoostas pusi. Nedaudz vēlāk nonācām viesnīcas “Metropole” numurā. Neliels komentārs par šo gājienu. Varēju toreiz un arī šodien iet cauri pilsētai, nesatiekot nevienu paziņu. Ticu, toreiz Dievs darīja brīnumu, jo šajā nelielajā attālumā man nāca pretī dažādi cilvēki – gan draudzes locekļi, gan citi paziņas, un visi vēlējās ar mani parunāties. Varēju visiem vienīgi pateikt: “Ne šobrīd, pašreiz esmu aizņemts!” Varēju redzēt, kā nervozē mani pavadītāji. Domāja, ka ved populāru cilvēku, kuru vēl nav pilnībā iepazinuši.

Tie bija septiņdesmitie gadi. Ja klausījās ārzemju ziņas, tad šad un tad varēja dzirdēt, kā ārzemju ziņās komentē jaunākos notikumus, pat tās dienas notikumus mūsu zemē, it īpaši, ja tika aizturēts kāds disidents. Varbūt arī tas bija viens no faktoriem, kādēļ man nebija paredzēta Sibīrija.

Tā sākās mani pārrunu vakari, pat vairāki vienā nedēļā. Netiku fiziski iespaidots, bet gan morāli “malts viņu dzirnās”, vienmēr atgādinot šos piecus iespējamos gadus. Neesmu ar asu domāšanu, bet, šodien atceroties šīs tikšanās un sarunas, varu liecināt, ka katrā reizē piedzīvoju, kā piepildās apsolījums no Mt. 10:19, 20: “Kad tie jūs nodos, tad nebēdājieties, kā un ko jūs runāsit, jo tanī pašā stundā jums taps dots, kas jums jārunā. Jo jūs neesat tie runātāji, bet jūsu Tēva Gars ir tas, kas jūsos runā.”

Pienāca kāds tikšanās vakars, kad viņi jau atklāti pasniedza man papīru un paskaidroja, ka neko nevar manā labā darīt, bet viss ir manās rokās. “Uzraksti iesniegumu, ka vēlies mums palīdzēt, ja gadījumā dzīvē saskaries ar situāciju, kad zināsi, ka tiek plānota atklāta rīcība pret padomju iekārtu.” Citiem vārdiem – esi gatavs ar mums sadarboties. Tajā brīdī piecēlos un teicu: “Jau vienreiz sacīju, ka nevienu rakstu no manis vairs nesaņemsiet. Varbūt jums jau ir prokurora sankcija manam arestam? Ja nē, tad – uz redzēšanos.” Atkal sarunās tika skarta cita tēma...

Kā jau minēju, šajā sarežģītajā laikā katru otro sabatu devos kalpot uz Alūksni, vienmēr saņemot pārmetumus par pašdarbību. Tika arī jautāts, ko es tur sludinu. Atbildēju: “Dievkalpojumus var brīvi apmeklēt, brauciet un klausieties.” Citreiz īsumā atreferēju savas svētrunas.

Tikšanās notika arvien retāk, bet netika pārtrauktas. Līdz kādā tādā tikšanās reizē viens no viņiem, tas, kurš parasti organizēja šīs tikšanās, atvainojās un teica: “Varbūt esam jūs kaut kā aizvainojuši?” Atbildēju: “Es pateicos Dievam, kurš man deva iespēju ar jums tikties un daudz ko pārrunāt. Arī šobrīd, kā jau citreiz sarunās esat dzirdējuši, vēlos vēlreiz uzsvērt, ka visu cilvēku dēļ un arī par jums Kristus ir miris un ka mums visiem vajadzīga pestīšana. Es pateicos Dievam, ka man bija tā iespēja to pateikt arī jums visiem.”

***

Šajā laikā tiku arī pieteikts valsts iestādēm, lai saņemtu oficiālu atļauju kalpot. Protams, kalpošanas atļauja tika atteikta.

(Fragmenti no Ojāra Incenberga manuskripta “Atmiņu skices”)

Es gribu pasaulei stāstīt

Ingrīda Markusa

Es gribu pasaulei stāstīt
Par TEVI, mīļoto DIEVU,
Kā TU mani pasaulē gribēji
Un nepameti vienu.
Kā maziņu meitēnu mani
TU lielu izauklēji –
Nobijušos drosminmāji,
Pazudušu uzmeklēji.
Ar mīlestību TAVU
pilna bij’ katra diena,
TU mīlēji, mīlēji mani –
Nekad es nebiju viena!
Un žēlastību Savu
Ik rītus pār mani TU klāji,
Es baudīju laipnību TAVU,
Bet pati to nezināju.
Kad braši gāju pa dzīvi,
Sitot kājas pasaules peļķēs,
Es kritu, klupu un gāzos...
TU vienmēr līdzēji celties.
Visvairāk dubļu šķīda,
JĒZU, Tavā svētajā sejā,
Bet TU tikai mani mīļoji
Un neļāvi nokrist lejā.
Kad žonglierēju gar bezdibeni,
Sviežot smieklus riekšavām gaisā, –
Heijā, opā, lillā,
Cik tā pasaule skaista! –
TU klusi un nemanāmi
Mīlēdams blakus man gāji,
Vadīji manus soļus
Un vienmēr nosargāji.
Kad mana dzīvība
Gandrīz dzīvot stājās,
Nāvei TU mani atņēmi
Un mīlēdams pārnesi mājās.
Nu stāv TAVĀ priekšā cilvēks,
Tik sīks un apžēlots,
Vien skrandaina dvēselīte –
Cita man nav TEV ko dot.
Bet TU to paņem un ieģērb
Mīlēdams mirdzošās drānās,
Un atklāj, ka gaišākas uzvaras
Iesākas Krusta ēnā.

(1995)

Es nebiju, nebiju, nebiju,
man pieskārās DIEVS...,
Un es esmu.
Turi mani
cieši klāt
un māci TEVI
godināt!
Dvēsele kliedz pēc
Mīlestības,
Pēc TEVIS,
DIEVS!
Sniegs. Tik balts!
Kamēr izkūst...
Cik mēs labi!
Kamēr iepazīst...
Ja DIEVS lūgšanu
nebūtu dāvājis,
sen saplosījis būtu
mūs izmisums...
Katru dienu
bez DIEVA ko sākam,
viegli pieejami
kļūstam mēs
grēkam.
Starot vienmēr tu spēsi,
Vien gaisma ja tevī būs.
Lai iegūtu mīlošu sirdi,
Citam paiet viss mūžs.

KRISTUS LĪDZSTRĀDNIEKI

(Turpinājums)

[..] Vajadzētu kopt Kristum līdzīgu mīlestību. Darbā, kas saskaņā ar mūsu pārliecību jāpadara pirms Kristus nākšanas, vajadzīgs vairāk ticības. Pareizajā virzienā nepieciešams vairāk pašaizliedzīgu, pašuzupurīgu pūļu. Vairāk nopietni un lūdzot jāmācās, kā strādāt, lai iegūtu vislielāko labumu. Rūpīgi un sīki jāizstrādā plāni. Mūsu vidū ir cilvēki, kas spējīgi tos izdomāt un arī realizēt, ja vien viņiem dod izdevību strādāt. Pareizi ievirzītām, saprātīgām pūlēm sekotu lieliski rezultāti.

Lūgšanu sapulcēm vajadzētu būt visinteresantākajām sanāksmēm, kādas vispār tiek noturētas; tomēr bieži vien tās vada pavisam vāji. Daudzi priekšroku dod sludināšanai, bet lūgšanu sapulces atstāj novārtā. Šis jautājums atkal prasa pārdomas. Gudrība jāmeklē no Dieva, un sapulču vadīšana jāplāno tā, lai tās būtu interesantas un pievilcīgas. Ļaudis salkst pēc dzīvības maizes. Ja viņi to atradīs lūgšanas sapulcēs, tad, lai to saņemtu, viņi ies uz tām!

Ilgas, garlaicīgas runas nav nekur piemērotas, un sevišķi nevietā tās ir kopējās sapulcēs. Kas ir droši un vienmēr gatavi runāt, tiem atļauj izteikt liecību pēc liecības kautrīgo un atturīgo vietā. Kas ir vispaviršākie, tiem parasti ir visvairāk, ko teikt. Viņu lūgšanas ir garas un mehāniskas. Viņi nogurdina eņģeļus un ļaudis, kas viņos klausās. Mūsu lūgšanām vajadzētu būt īsām un kodolīgām. Lai garās, nogurdinošās lūgšanas, ja kādam tādas ir ko upurēt, tiek atstātas vienatnei. Ielaidiet savā sirdī Dieva Garu, un tas aizslaucīs prom visu sauso formālismu!

Mūzikai var būt liels spēks uz labu, tomēr mēs nedarām šajā dievkalpošanas virzienā visu iespējamo. [..] Mūzikai sevī vajadzētu sakopot skaistumu, jūtu bagātību un spēku. Lai balsis paceļas slavas un nodošanās dziesmās! Ja tas praktiski iespējams, lai skan arī instrumentālā mūzika un lai krāšņa saskaņa uzkāpj pie Dieva kā Viņam pieņemams upuris!

[..] Kalpošanā Dievam ir vajadzīgi labi pārdomāti plāni. Kalpošanā Kungam veselam saprātam ir sevišķi svarīga nozīme. Domu spēks jāsvēto Kristum un jāmeklē ceļi un līdzekļi, kā vislabāk Viņam kalpot. Dieva draudze, kas cenšas darīt labu, īstenojot patiesību un meklējot iespēju glābt dvēseles, var būt pasaulē liels spēks, ja to vadīs un pārvaldīs Kunga Gars.

Nedrīkst domāt, ka priekš mūžības var strādāt bezrūpīgi un pavirši. Kā tauta mēs daudz zaudējam, ja mums pietrūkst līdzjūtības un sabiedriskuma. Kas runā par neatkarību un noslēdzas pats sevī, tas nepilda Dieva paredzēto uzdevumu. Mēs esam Dieva bērni, mūsu laime ir atkarīga no mūsu savstarpējām attiecībām. Dievam un cilvēkiem ir pret mums savas prasības. Šajā dzīvē mums katram jāpilda sava loma. Mūsu dabas sabiedrisko īpašību pareiza attīstība ir tā, kas rada līdzjūtību pret brāļiem un dara mūs laimīgus, pūloties aplaimot citus. Debesu laime būs skaidrā svēto būtņu sadraudzībā – harmoniskā, saticīgā dzīvē ar svētlaimīgajiem eņģeļiem un ar atpestītajiem, kas savas drēbes mazgājuši un balinājuši Jēra asinīs. Mēs nevaram būt laimīgi, ja esam ietinušies paši savu interešu lokā. Šinī pasaulē mums jādzīvo, lai mantotu dvēseles Pestītājam.

Ja darām pāri citiem, tad kaitējam arī paši sev. Ja iepriecinām citus, tad iepriecinām arī sevi, jo katra laba darba iespaids atspoguļojas atpakaļ mūsu pašu sirdī. Mūs saista pienākums būt savstarpēji izpalīdzīgiem. Ne vienmēr mēs sastopamies ar sabiedriskiem kristiešiem, kas ir draudzīgi un maigi. Daudzi nav pareizi audzināti, viņu raksturs ir izkropļots, viņi ir cietsirdīgi un īdzīgi un liekas visādi nepareizi attīstījušies un greizi. Palīdzot viņiem ieraudzīt un izlabot trūkumus, mums jāsargās kļūt nepacietīgiem, un mēs nedrīkstam par mūsu tuvākā kļūdām iekaist. Mēs sastopamies ar nepatīkamiem cilvēkiem, kas sevi apliecina par kristiešiem, tomēr Kristus laipnības un piedodošās žēlastības skaistums pārveidos viņus, ja viņi uzticīgi ķersies pie darba, lai iegūtu Tā lēnprātību un piemīlību, Kuram viņi seko, atceroties, ka "neviens nedzīvo sev".

Kristus līdzstrādnieki! Kāds augsts uzdevums! Kur lai šajās plašajās pilsētās atrod pašuzupurīgus misionārus? Kungam vajadzīgi strādnieki Viņa vīnkalnā. Mums būtu jābaidās nolaupīt Viņam laiku, kuru Viņš no mums prasa, būtu jābaidās to izlietot bezdarbībā vai savas miesas izgreznošanā, neprātīgiem mērķiem izšķiežot dārgās stundas, kuras Dievs dāvājis, lai tās veltītu lūgšanām, lai iepazītu savu Bībeli un lai strādātu par labu līdzcilvēkiem, tā sagatavojot sevi un viņus lielajam darbam, kas gulstas uz mums. [..] Nevienu no mums neatvainos par neuzticību mums dotajās atbildībās, un nekādā gadījumā mēs nevarēsim stāvēt skaidri Dieva troņa priekšā, ja nepildīsim darbu, kuru Kungs mums ir uzticējis darīt.

Dievam vajadzīgi misionāri – uzticīgi vīri un uzticīgas sievas, kas neizvairītos no atbildības. Saprātīgs darbs dos labus rezultātus. Ir darāms īsts darbs. Tiem, kas sevī apvieno lēnprātību un gudrību, uzmanīgi un rūpīgi jāpasludina ļaudīm patiesība. Mums nevajadzētu turēties savrup no mūsu līdzcilvēkiem, bet gan stāties tiešā saskarē ar viņiem, jo viņu dvēseles ir tikpat dārgas kā mūsējās. Mēs varam ienest gaismu viņu mājvietās, lēnā un padevīgā garā aicinot saņemt piedāvātās augstās priekštiesības, lūgt kopā ar viņiem, kad tas liekas pareizi, un rādīt viņiem augstākus mērķus, kurus viņi var aizsniegt, un tad piesardzīgi runāt ar viņiem par šo pēdējo dienu svēto patiesību.

("Liecības draudzei" 4. sēj., 70.–74. lpp.)

CIK DIEVU IR KRISTIEŠIEM JEB KURŠ IZDOMĀJA TRĪSVIENĪBU

Oriģinālais video krievu valodā:

Oļegs Bokovs – Kijivas (Ukraina) draudzes "Upstream Church" mācītājs, blogeris

Nobeigums[1]

Pagājušajos žurnāla numuros aplūkojām Vecās Derības rakstvietas, kuras liecina par Dieva daudzskaitlību. Balstoties uz šī pamata, nu turpināsim izpēti Jaunās Derības kontekstā!

DIEVS JAUNAJĀ DERĪBĀ

Jaunajā Derībā ir tik daudz citātu par mums interesējošo tēmu, ka tos visus nav iespējams aplūkot vienā pētījumā. Tāpēc, plānojot nākotnē turpināt šī jautājuma izpēti, šoreiz piedāvājam tikai īsu apskatu par to, ko Jaunā Derība māca par Dievu.

Iesākt vajadzētu ar atgādinājumu, ka Vecajā Derībā Dieva daba ir cilvēkam neaptverams noslēpums, bet saskaņā ar pašu Bībeli kaut kas, kas senāk ir ticis apslēpts, nu var tikt darīts zināms ar Dieva doto atklāsmju palīdzību, kā par to raksta apustulis Pāvils: "Bet Tam, kas jūs var stiprināt, kā to rāda mans evaņģēlijs un vēstījums par Jēzu Kristu, kurā atklājas noslēpums, kas mūžiem bijis neizpausts, bet tagad darīts zināms un ar pravieša rakstiem uz Dieva pavēli sludināts visām tautām, lai tās pakļautu ticībai, – vienīgajam visgudrajam Dievam, lai caur Jēzu Kristu ir gods mūžu mūžos. Āmen." (Rom. 16:25–27)

Līdztekus Israēla Dievam, kurš nu tiek atklāts kā Tēvs, apustuļu rakstos parādās divas jaunas Personas – Jēzus un Svētais Gars. Būtiskākais jautājums ir šāds: "Kas šie divi patiesībā ir?" Varbūt pirmais no tiem ir unikāla, tomēr radīta būtne? Savukārt otrs, varbūt, ir tikai dievišķa enerģija?

Nesteigsimies izdarīt secinājumus, bet uzmanīgi ieklausīsimies Bībeles balsī, ļaujot tās autoriem runāt pašiem!

Piemēram, apustulis Jānis savā evaņģēlijā Jēzu apraksta šādi: "Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Tas bija iesākumā pie Dieva. Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir. [..] Un Vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības." (Jņ. 1:1–3,14)

Lai arī ko jūs domātu par Jēzu un Bībeli, lasot Jāņa rakstīto prologu, nav iemesla noliegt acīmredzamo – evaņģēlija autors patiesi ticēja, ka jaunais Galilejas sludinātājs ir Tas, kurš iesākumā radīja debesis un zemi. Jau ar pirmajām rindām, kuras nosaka visa turpmākā vēstījuma ievirzi, Jānis vēlas, lai mēs saprastu viņa vēsts galveno domu – Jēzus ir tas pats *Elohim*, par kuru rakstīja Mozus un pravieši. Viņam nebija iesākuma, jo Viņš pats ir visa pastāvošā iesākums. Bet nu, nācis cilvēka miesā, Viņš savienojās ar mums un kļuva viens no mums. Svarīgi atzīmēt, ka, sekojot Vecās Derības loģikai, Jānis nošķir Dievu no Vārda, kurš iesākumā bija pie Dieva un arī ir Dievs. Te redzama ne tikai Dieva atklāsmes novitāte, bet arī tieša pēctecība ar tālās senatnes praviešu rakstiem.

Labi, vienu liecību nu esam aplūkojuši! Bet kā ar citiem apustuļiem? Vai viņi piekrīt Jānim un viņa skatījumam uz Jēzu Kristu, vai arī tas ir tikai Jāņa personiskais viedoklis? Domāju, turpmāk minētie teksti palīdzēs mums atbildēt uz šo jautājumu.

"Dievs vecos laikos daudzkārt un dažādi runājis caur praviešiem uz tēviem, šinīs pēdīgajās dienās uz mums ir runājis caur Dēlu, ko Viņš ir iecēlis par visu lietu mantinieku, caur ko Viņš arī pasauli[2] radījis. Tas, būdams Viņa godības atspulgs un būtības attēls, nesdams visas lietas ar Savu spēcīgo vārdu un izpildījis šķīstīšanu no grēkiem, ir sēdies pie Majestātes labās rokas augstībā." (Ebr. 1:1–3)

Kopš kristietības pirmajiem gadsimtiem ir pieņemts uzskatīt, ka Vēstules ebrejiem autors ir apustulis Pāvils. Šodien zinātnieku vidū šis uzskats daudzviet tiek apšaubīts. Lai kā arī nebūtu, mums jāpievērš uzmanība tam, kā šīs vēstules autors raksturo Jēzu.

No vienas puses, Dēls ir Balss, kura līdzinās praviešu balsij un caur kuru Dievs vērsās pie Savas tautas laikmetu mijas un Savas valstības nodibināšanās priekšvakarā (laika posmā starp Veco un Jauno Derību).

[1] Sākums žurnāla "Adventes Vēstis" 2025. gada jūlija/ augusta un oktobra numurā.

[2] Citos tulk.: *сотворил миры* 'radījis pasaules' (Kasiana tulkojums), *сотворил Вселенную* 'radījis Universu' (Kulakova tulkojums), *made the worlds* 'radījis pasaules' (*King James Version*). (Tulk. piez.)

No otras puses, Dēls nosaukts par to, caur kuru Visaugstais Dievs ir radījis Universu, kā arī to, kurš uztur pasauli Sava Vārda spēkā. Visbeidzot, Jēzus ir tas, kurš atspoguļo paša Dieva godību un būtību. Kā jums šķiet, uz ko norāda autors, sakot to visu? Kurš patiesi spēj atspoguļot pirms mūžības pastāvošā Dieva būtību un izsaukt esamībā visu Universu? Ja nu gadījumā kāds no jums vēl nav satvēris teiktā nozīmi, turpmāk vēstules autors skaidri apliecina, par ko viņš uzskata Jēzu: "[..] bet par Dēlu [Dievs saka]: Tavs tronis, Dievs, paliek mūžu mūžos, un taisnības zizlis ir Viņa valdnieka varas zizlis. Tu esi mīlējis taisnību un ienīdis netaisnību; tāpēc Dievs, Tavs Dievs, ir svaidījis Tevi ar prieka eļļu vairāk par Taviem biedriem." (Ebr. 1:8, 9) Jau dzirdēti vārdi, vai ne? Tikai nu autors sniedz skaidrojumu attiecībā uz Dieva noslēpumaino daudzskaitlību, par kuru iepriekš lasījām Psalmos[3], darot lasītājam zināmu, ka Dievs, kuru Dievs svaidīja ar eļļu, bija Jēzus Kristus. Jāpiezīmē, ka grieķu vārds χριστός (*chrīstós*) atbilst ebreju vārdam מָשִׁיחַ (*Mašíaḥ, messiah*) un nozīmē 'svaidītais'.

Visiem tiem, kuri šaubās, vai viss iepriekš teiktais ir Pāvila rakstīts, piedāvāju ieskatīties vēstulē, kurā nepārprotami norādīts autors un kura noteikti pieder pagānu apustuļa spalvai: "Uzmaniet, ka neviens jūs nesagūsta ar savu filozofiju un tukšu maldināšanu, kas balstās uz cilvēku mācībām un pasaules pirmspēkiem, bet ne uz Kristu. Viņā mājo visa Dieva pilnība miesā [..]" (Kol. 2:8, 9) Kā redzat, saskaņā ar Pāvila rakstīto Kristū mājo visa Dieva pilnība miesā. Domāju, te ir skaidri redzams, par ko apustulis uzskatīja Jēzu.

Īss atsevišķu Jaunās Derības rakstvietu apskats skaidri parāda, ka apustuļi Jēzū redzēja iepriekš nebijušu, negaidītu un radikāli jaunu Dieva atklāsmi par Sevi pašu.

Nu ir pienācis laiks teikt dažus vārdus arī par Svēto Garu. Gars, atšķirībā no Dēla, Rakstos ir daudz noslēpumaināka Persona. Attiecīgi informācijas par Viņu mums ir daudz mazāk. Tomēr tas nenozīmē, ka šādas informācijas nav vispār vai ka tās nav pietiekami, lai izprastu Gara būtību.

Apustuļu darbu grāmatā atrodam kādu epizodi, kura pārsteidzoši skaidri atklāj to izpratni par Svēto Garu, kāda bija apustuļiem un agrīnajai draudzei. Uzmanīgi aplūkojiet šīs rindas: "Tad Pēteris sacīja: "Ananija, kāpēc sātans piepildījis tavu sirdi, ka tu meloji Svētajam Garam un paturēji sev daļu tīruma maksas?"" (Ap. d. 5:3) No šiem vārdiem jau kļūst skaidrs, ka Svētais Gars nav vienkārši enerģija, bet Persona. Droši vien ikkatrs saprātīgs cilvēks zina, ka bezpersoniskam spēkam melot nav iespējams, tieši tāpat kā nevar sarunāties ar uguni vai nodibināt attiecības ar elektrību. Lasīsim tālāk! "Vai tas, tavs būdams, nevarēja tavs palikt, un vai arī pārdots tas nebija tavā rīcībā? Kāpēc tu esi ieņēmis tādu lietu savā sirdī? Tu neesi melojis cilvēkiem, bet Dievam." (Ap. d. 5:4) Melot Svētajam Garam ir tas pats, kas melot Dievam. Tādējādi te Pēteris tieši norāda, ka uzskata Svēto Garu ne tikai par Personu, bet arī par Dievu, kurš zina visus cilvēka sirds noslēpumus.

Viss nule teiktais mudina uzdot jautājumu: "Bet vai vispār ir kāda atšķirība starp Jēzu un Svēto Garu? Resp., vai, galu galā, gan viens, gan otrs nav gluži vienkārši viena un tā paša Dieva atšķirīgas izpausmes?"

Pieļauju, ka turpmāk minētā Rakstu vieta visu noliks savās vietās! "Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." (Mt. 28:19, 20) Kā redzam, Dēls nav Tēvs, bet Gars nav Dēls. Tomēr Viņiem ir viens vārds – Dievs, un Viņi ir trīs, kas norāda uz visu triju vienu kopīgu būtību. Tādējādi Bībele mums aino trīs dažādas Personas, trīs centrus, katru ar Savu apziņu, kuriem tajā pašā laikā ir viena uz visiem dievišķā būtība. Rakstos varam ieraudzīt Dieva noslēpumainās daudzskaitlības atklāsmi, kas bija apslēpta Vecajā Derībā un atklājās, pateicoties Jēzus mācībai, nāvei un augšāmcelšanai. Par šīs atklāsmes rezultātu kļuva radikāli jaunā izpratne attiecībā uz vienu vienīgo Israēla Dievu.

Nu palūkosimies, kā šī jaunā izpratne atspoguļojas virknē jaunu, t. s. trinitāru, formulējumu Jaunajā Derībā, kurus daudzi lasītāji nez kāpēc nepamana!

"[..] ko Dievs Tēvs pēc iepriekšējā lēmuma izredzējis, Garā svētīdams, lai tie būtu paklausīgi un taptu apslacināti ar Jēzus Kristus asinīm: žēlastība un miers lai jums ir bagātīgi." (1. Pēt. 1:2)

"Ir dažādas dāvanas, bet viens pats Gars; ir dažādas kalpošanas, bet viens pats Kungs; ir dažādi spēki, bet viens pats Dievs, kas dod visas spējas visiem." (1. Kor. 12:4–6)

"Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība, un svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem!"(2. Kor. 13:13)

Jā, vārda "Trīsvienība" Bībelē patiešām nav. Tomēr kritiķi jau sen nemin šo argumentu kā iebildumu attiecībā uz mācību par Trīsvienību kaut vai tāpēc, ka mūsdienu teoloģijā ir daudz jēdzienu, tādi kā "pirmdzimtais grēks"[4], "dekalogs", "Lucifers" vai "Glābšanas plāns", kurus mēs neatradīsim Svētajos Rakstos, bet kuri jau sen ir iedzīvojušies kristīgajā kultūrā un vispārējā teoloģijā. Jo pēc būtības visi šie termini ir tikai saīsināta to jēdzienu forma, kas visai spilgti, kaut nereti nebūt ne vienkārši, ir aprakstīti Bībelē.

Arī visā kopumā ir grūti noliegt faktu, ka apustuļu rakstos nereti Jēzus, Gars un Tēvs stāv līdzās cits citam, turklāt uzrakstīts tas ir tā, lai uzsvērtu Viņu vienlīdzību, tajā pašā laikā norādot uz Viņu funkcionālajām atšķirībām lielajā Glābšanas plānā.

Tādējādi, veicot kompleksu Bībeles izpēti, mēs noskaidrojām, ka Vecās un Jaunās Derības grāmatās patiešām ir atrodams nopietns pamatojums ticībai uz trīsvienīgo Dievu. Pirmā un visvienkāršākā šīs mācības definīcija atrodama jau Jaunās Derības apustuļu rakstos.

---

[3] Paralēlā rakstvieta Ps. 45:7, 8. Skat. piezīmi par šo rakstvietu citos tulkojumos: Bokovs, Oļegs. *Cik Dievu ir kristiešiem jeb kurš izdomāja Trīsvienību*, "Adventes Vēstis", 2025. gada oktobris, 18. lpp.

[4] Septītās dienas adventistu teoloģijā jēdziens "pirmdzimtais grēks" kā tāds netiek lietots tādā nozīmē, kā to saprot daudzas citas kristīgās konfesijas, īpaši katoļi un daļa protestantu. Adventisti uzskata, ka cilvēki manto grēcīgu dabu, bet ne juridisku vainu par Ādama grēku, resp., pēc Ādama un Ievas krišanas cilvēce mantoja noslieci uz grēku jeb grēcīgu dabu, bet ne "vainu" vai "grēka sodu" par Ādama grēku. Katrs cilvēks ir atbildīgs par saviem personīgajiem grēkiem, nevis par Ādama grēku kā tādu. (Tulk. piez.)

Nu ir pienācis laiks apkopot visu iepriekš teikto un tikt skaidrībā, vai izpratne par šo jautājumu patiešām ir tik principiāli svarīga praktiskajā dzīvē un ticībā.

AKTUALITĀTE

Kā jūs jau sapratāt, Nīkajas koncilā teoloģiskā patiesība nebūt nebija Ārija pusē, un mācību par Trīsvienību diez vai var nosaukt par tā laika baznīcas hierarhu izdomu, jo šīs mācības izcelsme ir saistīta ar Pētera, Pāvila, Jāņa un citu apustuļu vēstījumiem. Ir svarīgi saprast, ka agrīnā draudze pārsvarā dzīvoja un darbojās vajāšanu apstākļos, un rūpīgi pārdomāt ticības punktu formulējumus tolaik bija visai sarežģīti. Impulsu mācība par Trīsvienību guva laikā, kad sāka izplatīties maldi, un tā tika formulēta brīdī, kad pastāvēja nepieciešamība aizstāvēt apustuļu pausto mācību. Protams, var nepiekrist atsevišķiem vārdiem, kādos šī mācība tika pausta, bet ir visai grūti noliegt, ka pati doma par vienbūtīgo Trīsvienību, ko centās noformulēt baznīca, nepastarpināti atrodama Bībelē.

Pieļauju, ka pēc visa, ko esam teikuši, daudziem ir palicis viens neizteikts jautājums: "Kāpēc tik daudz laika jāveltī jautājumam par Trīsvienību? Vai no šī jautājuma izpratnes ceļas kāds praktisks labums?" Atbildot uz to, vēlos vērst jūsu uzmanību uz trim aspektiem.

1. Dieva mūžīgās mīlestības atklāsme.

Mācība par Trīsvienību atklāj mums Dievu kā personisku Būtni, kura no iesākuma pastāv savstarpējā saskarsmē un attiecībās, un tas palīdz mums saprast vārdus "Dievs ir mīlestība" (1. Jņ. 4:8) gluži jaunā gaismā. Jo, ja reiz Viņš vienmēr ir mīlestība, kā Viņš varēja mīlēt tad, kad vēl nebija neviena, ko mīlēt? Izpratne par Dievu kā Trīsvienību padara skaidrāk izprotamu šo aspektu, parādot, ka Viņš ir mīlošs Tēvs, kuram piemīt mūžīga mīlestība pašam Sevī un kurš ilgojas padarīt cilvēku par šo attiecību līdzdalībnieku. Vai gan tā nav laba vēsts mums visiem?

2. Attiecību paraugs.

Īsu brīdi pirms nāves Jēzus lūdza šādu lūgšanu: "Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis." (Jņ. 17:21) Jēzus lūdz par mācekļiem, ilgojoties, lai starp viņiem izveidotos līdzīgas attiecības, kādas pastāv Dievā. Tādējādi to Personu vienotība, kas pastāv Dievā, tiek definēta kā attiecību paraugs draudzes iekšienē un katras atsevišķas ģimenes iekšienē. Lūkojoties uz Trīsvienību, mēs iegūstam motivāciju novērtēt, mīlēt, cienīt cits citu un būt viens vesels.

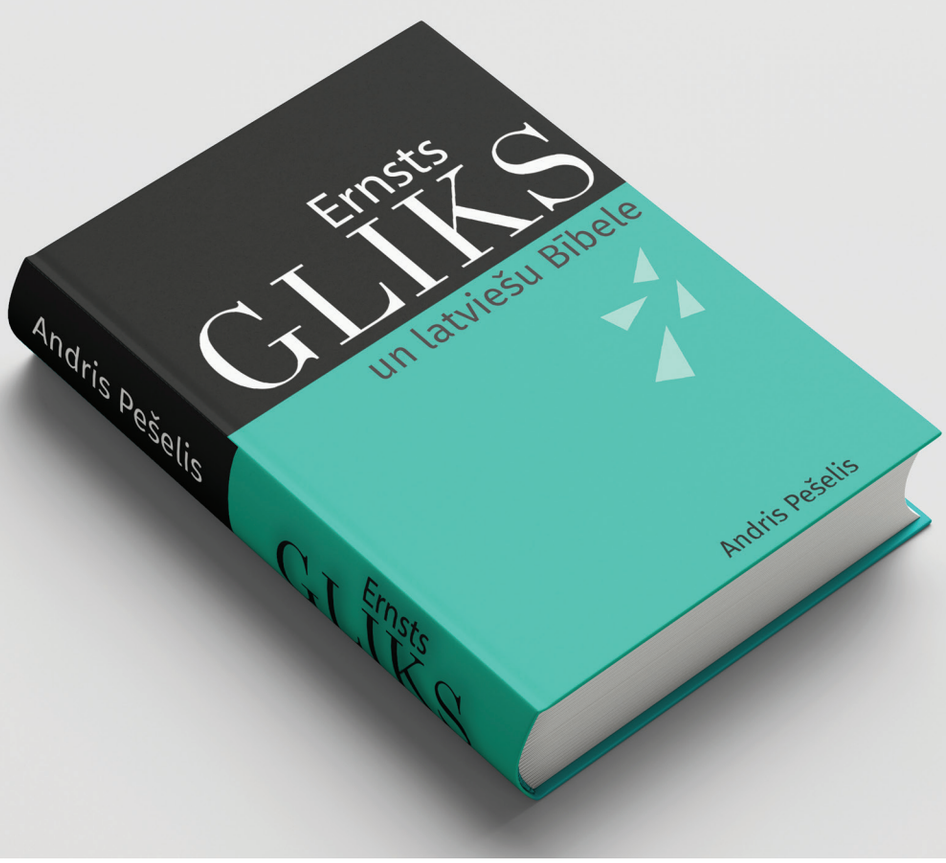
3. Daļa pie Dieva žēlastības.

Ir svarīgi saprast, ka katrai no Dieva Personām ir Savs unikāls uzdevums cilvēces glābšanas plānā. Tā, piemēram, Tēvs dāvā Savu mīlestību Dēlā, sūtot Viņu uz mūsu pasauli (skat. Jņ. 3:16), Dēls atklāj šo mīlestību pie krusta, veicot cilvēces grēku izpirkšanu (skat. Ef. 1:7), bet Gars realizē Tēva un Dēla uzvaru, atjaunojot un pārveidojot cilvēka sirdi. Nozīmīgi ir visi trīs.

Neizprotot Dievības Personu sadarbību un pazeminot vienu no tām līdz radības līmenim, cilvēks atņem sev daļu no tās žēlastības pilnības, kas izriet no katras atsevišķās Dievības Personas. Tādējādi viņš liedz sev garīgās izaugsmes pilnību, nemaz nerunājot par iespēju pazaudēt glābšanu. Citiem vārdiem sakot, ja uzskati Dēlu vienkārši par cilvēku, tu atraidi mīlestību, kuru Dievs atklāja Viņā caur Savu personīgu klātbūtni Golgātā. Savukārt noliedzot Svēto Garu kā Personu, kas sūtīta atdzīvināt mirušo, tu riskē uz visiem laikiem palikt miesas gūstā, tā arī neiepazīstot patiesu atjaunošanos.

(Tulkoja Anitra Roze.

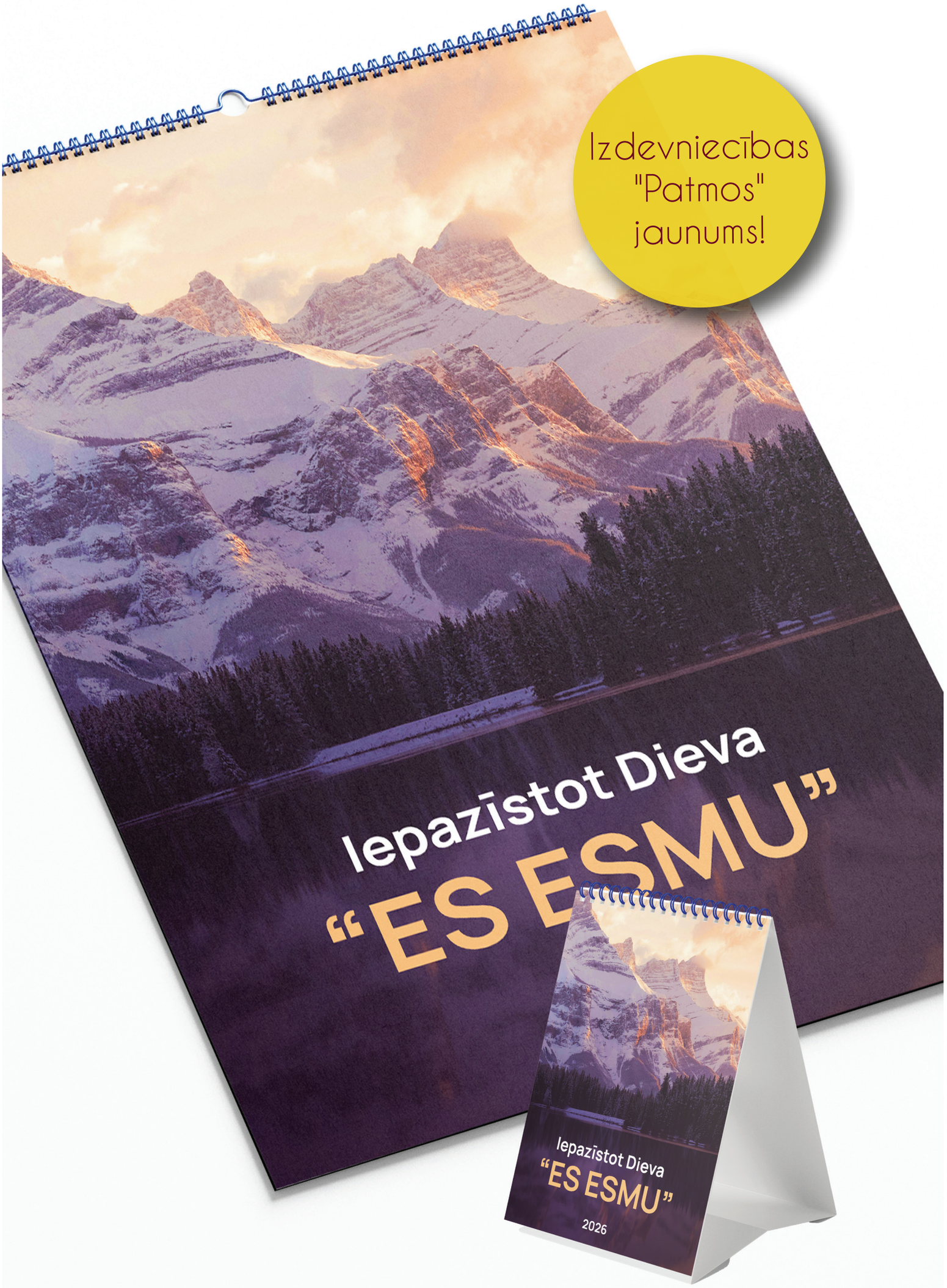
Oriģinālais video: https://youtu.be/PBVr-eDTCIs?si=8mmJ1GLT6koPmfhK)

IZDEVNIECĪBAS "PATMOS" JAUNUMS –

GRĀMATA, KURĀ VARĒSIET IEPAZĪT BĪBELES LATVIEŠU TULKOJUMA TAPŠANAS VĒSTURI UN UZZINĀT VAIRĀK PAR TULKOTĀJU – ERNSTU GLIKU, KĀ ARĪ IEDZIĻINĀTIES DAŽĀDOS BĪBELES TULKOJUMOS.

Izdevniecības "Patmos" jaunums!

MAZAS SARUNAS PAR PAŠU SVARĪGĀKO

Elvīra Grakoviča,
AV Jauniešu lappusītes veidotāja

Mūsdienu pasaule ir pilna ar dažādiem viedokļiem, dzīves ceļiem un izaicinājumiem, taču katra cilvēka ticības stāsts ir unikāls. Dažiem tas sākas ģimenē vai draudzē, citi to atklāj pavisam negaidīti – brīdī, kad satiek Jēzu personīgi.
Ko mums nozīmē ticība Jēzum Kristum – vai tā ir tikai tradīcija, pārliecība, ko esi mantojis, vai dzīvas un personīgas attiecības ar Viņu? Kā mēs izjūtam Dieva klātbūtni savā ikdienā un kā reaģējam brīžos, kad Viņš šķiet tālu? Kā paliec uzticīgs, kad ticība tiek izaicināta skolā, starp draugiem vai sociālajos tīklos? Dievs katram ir devis īpašas dāvanas un aicinājumu. Kā mēs tās izmantojam, lai kalpotu citiem un ietekmētu pasauli sev apkārt? Aicinājums nav vienmēr liels un redzams, bieži tas izpaužas mazās lietās, kurās atspoguļojas Dieva mīlestība. Un ko nozīmē būt kristietim šodien – laikā, kad sabiedrība bieži attālinās no garīgām vērtībām?

Šie jautājumi aicina mūs padomāt dziļāk par savu ticību, tās nozīmi un vietu ikdienas dzīvē. Tie palīdz ielūkoties sirds dziļumos un atklāt, ka Dievs darbojas mūsos un caur mums pat mūsdienu izaicinājumu vidū.

Īsta ticība bieži vien parādās grūtībās. Dievs mums dod spēku, un arī citu ticīgo atbalsts palīdz palikt stipriem. Mēs dzīvojam laikā, kad būt kristietim nav vienmēr viegli. Taču tieši tagad pasaule visvairāk alkst gaismas – īstas, siltas, dzīvas gaismas, kas staro no cilvēkiem, kuri pazīst Jēzu. Ne ar skaļiem vārdiem, bet ar dzīvi, kas atspoguļo mīlestību, žēlsirdību un patiesumu. Varbūt tieši Tu esi tas, caur kuru Dievs grib parādīt Savu tuvumu citiem?

*Aicināju **Evitu Ekmani**, **Martu Ķieģeli** un **Markusu Krāģi** padalīties ar savām pārdomām, atbildot uz pieciem jautājumiem par ticību, Dieva klātbūtni un kristietību mūsdienās.*

1. Ko Tev personīgi nozīmē ticība Jēzum Kristum?

Evita: Ticība Jēzum Kristum man nozīmē dzīvot un darīt pēc Viņa prāta, kā arī būt drošai un sekot Jēzum.

Marta: Man ticība Jēzum Kristum nozīmē dzīvot. Saprotu, ka viss uz šīs zemes ir Dieva radīts. Viņš visu kontrolē un, kā saka mana mamma: "Mēs bieži redzam tikai puzles mazo gabaliņu, Viņš – visu bildi kopumā." Tāpēc ir vērts uzticēties Dievam katrā dzīves situācijā.

Markuss: Man personīgi ticēt Jēzum nozīmē dzīvot ar Viņu dzīvās attiecībās, kas balstītas uz piedzīvojumiem un dzīves pieredzi, iepazīstot Viņa patieso raksturu. Cenšos uzticēties un sekot tam, ko Viņš saka. Ejot ikdienā, pēc iespējas vairāk cenšos dalīties ar vēsti par Viņu, savu liecību, pieredzi, piedzīvojumiem un atklāsmēm par Dievu.

2. Kā Tu izjūti Dieva klātbūtni savā ikdienā?

Evita: Ikdienā es izjūtu Dieva klātbūtni, kad esmu viena un pastaigājos vai lasu Bībeli, jo tieši tad man ir sajūta, ka Dievs man uz pleca tur roku un vienmēr ir ar mani.

Marta: Protams, ka ir brīži, kad šaubos. Ne par Dievu, par Viņu nešaubos (šobrīd), bet gan par to, vai pareizi saklausu Viņa balsi. Manā dzīvē bija laiks, kad Dieva klātbūtne likās ļoti tālu. Iekritu, varētu teikt, pat dziļā depresijā. Tas bija laiks, kad bija beigušies *Covid* ierobežojumi. Sāku mācīties jaunā skolā, 7. klasē. Nespēju izveidot labas attiecības ar jaunajiem klasesbiedriem, jo tur jau bija izveidojušās draugu grupiņas no iepriekšējās skolas. Jutos tik ļoti neiederīga šajā klases kolektīvā, tik ļoti nepieņemta, ka gribēju mirt. Lūdzu Dievam pēc nāves. No skolas mājup bija jābrauc apmēram 20 minūtes. Katrs brauciens bija vai nu klusa lūgšana, vai arī saruna ar mammu par Dievu un Viņa mīlestību pret katru cilvēku. Mamma nezināja, cik smagi jūtos, tomēr nojauta. Viņa tajā laikā lūdza par mani. Pēc kāda laika kļuva labāk. Ir labi, ka Dievam var uzticēt visas savas domas.

Markuss: Dieva tuvumu ikdienā, iespējams, piedzīvoju vislabāk, kad man ir pastāvīgi svētbrīži no rītiem, tas uzlabo gan rītu, kad ir iespēja satikt Radītāju un smelties no Viņa spēku, gan arī visas dienas gājumu – mentāli, fiziski, emocionāli un garīgi. Ir dienas, kad ir grūtāk sajust Dieva klātbūtni, un dažādi dzīves periodi, cīņas, bet bieži vien man palīdz tas, ka atceros, kā Viņš ir vadījis

Markuss Krāģis ar sievu Maiju

Evita Ekmane

Marta Ķieģele

pagātnē, kādi brīnumi, uzklausītas lūgšanas, piedzīvojumi ir bijuši. Tas, kas vēl ļoti palīdz ikdienas cīņās un pārbaudījumos, ir nodošanās kādai kalpošanai un aicinājumam, kas liek mazliet vairāk koncentrēties uz būtisko, nevis uz kādām problēmām.

3. Kā Tu redzi Dieva aicinājumu savā dzīvē?

Evita: Dievs man ir devis interesi zīmēt, dejot un gatavot ēst. Zīmēšanu es lietoju, zīmējot cilvēkiem zīmējumus, kā kartītes! Vēl es dejoju tautiskās dejas koncertos un taisu ēdienu mājās.

Marta: Man ļoti patīk gatavot ēst, patīk uzņemt ciemiņus. Man ir lauku māja, kurā to varu darīt. Gribētu, lai tā būtu vieta, kur organizēt semināru, konferences un nometnes. Lai manas lauku mājas būtu atvērtas cilvēkiem, kuri grib baudīt Dieva radīto skaistumu, mieru un klusumu, pētīt Dieva Vārdu un iepazīt Viņu tuvāk. Manā pagalmā ir divi dižozoli. Pie mājas zied brīnišķīga dabīgo ziedu pļava ar nakstvijolēm, raspodiņiem un bitenēm. Manas mājas atrodas Gaujas Nacionālajā parkā. Šeit var pētīt Dieva radīto dabu, var redzēt dažādus meža dzīvniekus – stirnas, āpšus, lapsas, dzērves, pupuķus u. c. Tas ir skaisti, un es labprāt dalītos ar to! Ticu, ka Dievs dos īsto virzienu un idejas, kā vislabāk varu Viņam kalpot!

Markuss: Paldies Dievam, ka Viņš ir devis man brīnišķīgas dāvanas un iespēju izlietot tās atbilstoši aicinājumam! Vislielākā lieta, kas ir manā sirdī, ir dalīšanās ar vēsti par Dievu, cenšoties cilvēkiem parādīt Viņa patieso raksturu. Viņš ir devis iespēju būt Ventspilī, kur mēs jau esam uzsākuši lielāku misijas darbu, kur ir iespēja iepazīt cilvēkus, būt par svētību, veidot attiecības ar viņiem un palīdzēt viņiem iepazīt Dievu.

4. Kā Tu rīkojies, kad Tava ticība tiek izaicināta vai pārbaudīta?

Evita: Man bieži nav tā, ka manu ticību pārbauda, bet, kad ir, tad es parasti lūdzu Dievam palīdzību. Jo šīs lietas dažreiz ir smagas.

Marta: Kad aizgāju mācīties prom no mājām, pirmais gads tiešām bija grūts. Daudzi jaunieši smēķēja, lietoja alkoholu, lietoja necenzētus vārdus. Jutos kā baltais zvirbulis. Iedrošināja tas, ka divus gadus vecāks ticības brālis Patriks bija jau to visu piedzīvojis un palicis uzticīgs Dievam. Tas bija laiks, kurā izjutu draudzes jauniešu atbalstu. Stiprināja brīvdienās uzņemtā pozitīvisma deva.

Markuss: Man palīdz mana stiprā pārliecība par Dievu un tas, ka Viņš mani ir izglābis un pilnīgi izvilcis no dzīves pagrimuma. Arī reālie piedzīvojumi un dažādie brīnumi ir tās lietas, kas dod ļoti lielu pamatu un neļauj man noliegt Dievu dažādās situācijās un pārbaudījumos.

5. Kā Tu redzi kristietību šodienas pasaulē?

Evita: Kristīgi jaunieši parasti ir tie, kuri visčaklāk strādā, lai īstenotu jauniešu satikšanās, un runā ar citiem, lai tos piesaistītu. Tomēr pasaulē daudzi nav kristieši. Mēs varam rīkot kaut 100 pasākumus, bet cilvēki vienalga ceļo pa pasauli un aizmirst par šiem pasākumiem, tādēļ, manuprāt, ir svarīgi sadraudzēties un uzrunāt tos, kuri patiesi vēlas atrast Dievu.

Marta: Jo lielāka tumsa, jo vairāk nepieciešama gaisma! Tieši šobrīd ir svarīgi runāt, liecināt, aicināt un darīt. Tas ir tāpat, kā ar reklāmām – sākumā neuztveram, bet tad, kad atkārto bieži, saprotam, ka to jau esam dzirdējuši. Tad, kad pienāk dzīvē kāda situācija, tad domās skan izteiktie vārdi. Tāpēc ir jārunā! Ir arī ļoti svarīgi dzīvot pēc Kristus parauga, parādīt labo. Britu rakstnieks Viljams Tomass ir teicis: "Esi uzmanīgs, kā tu dzīvo. Tu vari būt vienīgā Bībele, ko kāds cilvēks jebkad lasa." Šie vārdi mudina mani domāt, kā es dzīvoju. Vai citi var saskatīt manī Kristu vai tomēr nē? Es vēlētos, lai mana attieksme pret cilvēkiem pamudinātu kādu spert soli Kristus virzienā.

Markuss: Darīt iespējami labāko vietā, kurā atrodamies, – vai tas ir skolā, darbā vai mājās. Pildīt Dieva aicinājumu jau tajā vietā, kur mēs esam, esot par gaismu un piemēru citiem. Saredzēt, saklausīt tās iespējas, kur mēs varam būt kādam par svētību. Es domāju, nedomāt tik ļoti par sevi, bet par citiem. Es ticu, ja katram no mums būtu fokuss – būt šodien kādam par gaismu –, Dievs noteikti dotu cilvēkus un iespēju mums tādiem būt. Jo pēc mūsu mīlestības pazīs, ka esam Jēzus mācekļi.

JĒZUS SATIKA MĀCEKĻUS

Bērnu kalpošanas nodaļas komanda: Brigita Avišāne, Margarita Grīvāne, Mārīte Lipska, Elizabete Rezņikova un Emīlija Trubeckaja

ATMIŅAS PANTS

UN VIŅŠ IECĒLA DIVPADSMIT, LAI TIE BŪTU PIE VIŅA UN VIŅŠ TOS IZSŪTĪTU SLUDINĀT. MARKA 3:14

Neviens par to, protams, nevar būt pārliecināts, bet man gribētos domāt, ka Jēzus no tuksneša atgriezās dziedādams. Nav šaubu, ka pēc šī vairāku nedēļu gavēņa Viņš vēl arvien bija bāls, bet Bībelē teikts, ka "Jēzus Gara spēkā griezās atpakaļ".

Viņš tikko bija guvis lielu uzvaru pār sātanu. Eņģeļi bija ar Jēzu sarunājušies un pienesuši Pestītājam barību. Četrdesmit dienas un naktis atrodoties vienatnē kopā ar Dievu, Kristum Debesis bija kļuvušas ļoti tuvas un īstas, un Viņa sirds tika piepildīta ar drosmi nākotnei.

Tagad, kad Jēzus devās atceļā pa kalnu takām, Viņš patiešām varēja skaļi dziedāt šo seno, pazīstamo psalmu, kuru māte bija Viņam iemācījusi jau pirms krietna laika: "Teiciet To Kungu, jo Viņš ir laipnīgs; jā, tiešām, Viņa žēlastība paliek mūžīgi!"

Pestītājam bija darbs, kas jādara, un Viņš vēlējās to sākt. Bija situsi stunda, kad Jēzus vēsts bija jāpasludina pasaulei, un laiku zaudēt nedrīkstēja. Tagad vairāk nekā jebkad agrāk Kristum vajadzēja darboties "Sava Tēva lietās".

Kad Viņš nonāca Jordānas ielejā, kurš pirmais ieraudzīja Jēzu un izdzirdēja Glābēja balsi? To neviens nezina. Tas varēja būt kāds gans, kas rūpējās par savām avīm, vai kāda lopkopja sieva, kura slauca govi. Protams, tas varēja būt arī kāds zēnu un meiteņu pulciņš, kas laukā rotaļājās. Raudzīdamies augšup, tie varbūt prātoja, kas ir šis draudzīgais Svešinieks, kas uzsmaida bērniem, pamāj ar roku un saka: "Dieva valstība ir tuvu atnākusi!"

Tuvojoties upei, Jēzus varēja tur satikt kādu nogurušu ceļinieku, kurš dzirdīja savu ēzeli. Arī šim svešiniekam, gluži kā ikkatram citam cilvēkam, ko Kristus satika, Viņš pasludināja labās ziņas par Dieva valstības atnākšanu.

"Laiks ir piepildīts," sacīja Jēzus, "un Dieva valstība ir tuvu atnākusi. Atgriezieties no grēkiem un ticiet uz evaņģēliju!"

"Tas ir tieši tas, ko saka Jānis Kristītājs," šis vīrs varēja atbildēt.

"Vai tu esi dzirdējis, kā viņš sludina?"

"Ak, jā! Viņš ir lielisks sludinātājs! Cilvēki vēl arvien pulcējas ap viņu, lai klausītos."

Jēzus ar nepacietību vēlējās atkal redzēt Jāni un uzzināt, kā viņam ir veicies. Saplūdis ar pūli, Kristus tuvojās vietai, kur stāvēja Viņa brālēns. Ieraudzījis Jēzu, Jānis piepeši pārtrauca runāt un, norādījis uz Jēzu,

teica tos pašus vārdus, kurus jau reiz bija sacījis: “Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku!” Pēc tam pravietis piebilda: “Šis ir, par ko esmu sacījis: pēc manis nāk Vīrs, kas mani pārspējis, tāpēc ka Viņš bija pirmāk nekā es. [..] Es redzēju Garu nonākam kā balodi no debesīm un paliekam uz Viņa. Es Viņu nepazinu, bet Tas, kas mani sūtījis kristīt ar ūdeni, man sacīja: uz ko tu redzēsi Garu nonākam kā balodi no debesīm un paliekam, tas ir Viņš, kas kristīs ar Svēto Garu. Un es esmu redzējis un liecinājis, ka Viņš ir Dieva Dēls.”

Tajā pašā brīdī pūli pārņēma varens saviļņojums. Jau daudzas nedēļas Jānis bija sacījis, ka Mesija ir ceļā un atnāks pavisam drīz. Nu viņš norādīja uz kādu Vīru pašu ļaužu vidū, sacīdams: “Lūk, šis ir Dieva Dēls!”

Ļaudis plūda uz priekšu, cenšoties kaut īsu acumirkli ieraudzīt Vīru, uz kuru Jānis bija norādījis. Cilvēki stūma cits citu, grūstījās un kāpa cits citam uz kājām. Radās bīstamība, ka, cilvēkiem šādi uzvedoties, izcelsies nemieri vai sacelšanās, un Jēzus, negribēdams būt pūļa uzmanības centrā un kļūt par nemieru cēloni, klusām atkāpās. Nespēdami Mesiju atrast, ļaudis pakāpeniski nomierinājās un atkal sāka klausīties Jānī.

Pēc divām dienām Jēzus atkal atnāca klausīties Jāņa sludināšanā. Kad Pestītājs gāja cauri ļaužu pūlim, Jānis Kristītājs Viņu ieraudzīja un vēlreiz izsaucās: “Redzi, Dieva Jērs!” Šoreiz divi vīri, kuri dzirdēja šos savdabīgos vārdus, devās laukā no pūļa un sekoja Jēzum. Viens no tiem bija Andrejs, otrs – Jānis (tas pats Jānis, kurš pēc vairākiem gadiem uzrakstīja evaņģēliju, kas nosaukts viņa vārdā). Abi vīri bija zvejnieki no Betānijas, kas atradās pie Galilejas jūras.

Pamanījis, ka Viņam kāds seko, Jēzus pagriezās un uzrunāja abus jaunos vīriešus.

“Ko jūs meklējat?” Viņš jautāja.

“Rabi (tulkojumā tas nozīmē “mācītāj”),” tie uzrunāja Kristu. “Kur Tu mājo?”

“Nāciet, tad redzēsit,” Jēzus atbildēja, rādīdams ceļu uz Savu pieticīgo mājokli. Tā kā bija jau gandrīz saulrieta laiks, Jēzus abus vīrus ielūdza palikt pie Sevis, un tie pieņēma ielūgumu. Šī īsā ciemošanās izmainīja ne tikai viņu dzīvi, bet arī miljoniem citu cilvēku. Patiesībā tā bija kristiešu draudzes pirmā sapulce.

Mēs nezinām, ko Jēzus teica Andrejam un Jānim šajās dārgajās stundās, kuras tie pavadīja kopā. Nav šaubu, ka jaunekļi Pestītājam jautāja, ko Jānis Kristītājs bija domājis, nosaucot Jēzu par “Dieva Jēru”, un Viņš tiem pastāstīja par Sevi un par mīlestības valstību, kuru bija nācis uzcelt. Iespējams, vīri nesaprata visu, ko Jēzus sacīja, bet Viņa balsī un uzvedībā bija kas tāds, kas viņiem lika sajust – viss, ko Viņš saka, noteikti ir patiesība. Šķita, ka Jēzus skatiens redz tiem cauri un ka Viņš par tiem zina visu, ko tie jebkad bija darījuši un vēl darīs. Šajā vienā īsajā vakarā Jēzus tos abus mantoja Sev. Andrejs un Jānis kļuva par Jēzus pirmajiem mācekļiem.

Nākamajā rītā Andrejs, no sirds saviļņots, steidzās uzmeklēt savu brāli Sīmani.

“Mēs esam atraduši Mesiju (tas tulkojumā nozīmē “Svaidītais”),” viņš teica. “Nāc un satiec Viņu!”

Sīmanis, vēl viens zvejnieks, brīnījās, par ko brālis ir tā satraucies, un nevarēja izlemt, vai vajadzētu iet brālim līdzi vai tomēr nevajadzētu. Bet Andrejs viņu pārliecināja un “aizveda pie Jēzus”.

Sasveicinoties Jēzus laipni uzsmaidīja Sīmanim un zvejniekam par pārsteigumu teica: “Tu esi Sīmanis, Jāņa dēls; tevi sauks Kēfa, tulkojumā – Pēteris.” Tā arī bija. No tās dienas līdz pat šodienai visi viņu sauc par Pēteri.

Drīz vien mazajai grupai sāka pievienoties vēl citi. Jēzus atrada Filipu, bet Filips atrada Nātānaēlu un tam teica: “Mēs esam To atraduši, par ko Mozus bauslībā un pravieši rakstījuši, Jēzu no Nācaretes, Jāzepa dēlu.”

“Ak, nē!” Nātānaēls izsaucās. “Tam es nevaru noticēt! Vai no Nācaretes var nākt kas labs?”

“Nāc un redzi!” atbildēja Filips, un Nātānaēls viņam sekoja.

Tad notika kaut kas brīnumains. Kad Jēzus ieraudzīja Nātānaēlu tuvojamies, Viņš teica: “Redzi, patiesi israēlietis, kurā nav viltības!”

“Kā Tu mani pazīsti?” Nātānaēls izbrīnīts vaicāja.

“Pirms Filips tevi sauca,” atbildēja Jēzus, “kad tu biji zem vīģes koka, Es tevi redzēju.”

Nātānaēls bija uzvarēts. Kā gan Jēzus varēja viņu redzēt zem vīģes koka? Tas bija neiespējami. Un tomēr, varbūt...

“Rabi!” viņš izsaucās, un pār viņu nāca apgaismība. “Tu esi Dieva Dēls, Tu esi Israēla Ķēniņš!”

***

Lauma Kreitūze-Sieriņa

Stefans Kušners

Tilānija Kušnere

Pirms dažiem gadiem es stāvēju Galilejas ezera krastā un vēroju zvejnieku laivas. Bija agrs rīts. Austrumos pie debesīm pacēlās saule, izliedama zelta starus pāri klusajiem, tumšajiem ūdeņiem. Piepeši no miglas izpeldēja maza laiviņa, tai sekoja otra, trešā. Tās visas peldēja Tibērijas ostas virzienā un tur apstājās.

Es piegāju tuvāk piestātnei, stāvēju un raudzījos uz laivām. Dažās bija nedaudz zivju, bet citās nebija nekā. Bija redzams, ka šī nakts zvejniekiem nav bijusi veiksmīga. Tai brīdī nevarēju neatcerēties seno rītu, kad Jēzus stāvēja, lūk, šajā pašā vietā. Tas bija rīts, kurā Pēteris un viņa draugi atgriezās bez zivīm, bez jebkāda loma. Pilnīgi tukšā. Tīklā nebija nevienas pašas zivtiņas.

Izkāpuši krastā, viņi sāka mazgāt tīklus un gatavot tos nākamajai naktij. Tad zvejnieki pamanīja, ka, liela pūļa pavadīts, viņiem tuvojas Jēzus. Kad Jēzus pašā krastā apstājās, arī pūlis nāca tuvāk un nostājās krastmalā. Jēzus ieraudzīja krastā laivu, iekāpa tajā un lūdza Pēteri, kurš stāvēja blakus, atirties nedaudz no malas. Pēteris labprāt to izdarīja, un Jēzus "nosēdās un mācīja ļaudis no laivas".

Cik jauka aina! Mazā laiviņa viegli šūpojās, un liegs vējiņš pūta mazajā burā. Uzlecošās saules stari atspoguļojās ūdenī un sajaucās ar miljoniem sīku, mirdzošu vilnīšu, kas liegi vēlās pret krastu.

Krastmala bija sieviešu un vīriešu, sirmgalvju un jaunekļu, bagātu un nabagu pilna, tie visi vērsa skatus uz Jēzu un aizrautīgi klausījās Viņa vārdos, lai neko nepalaistu garām. Bet pašā priekšā, protams, stāvēja liela grupa meiteņu un zēnu. Arī viņi ieklausījās Jēzus vārdos un reizi pa reizei pacēla acis cerībā, ka Jēzus paskatīsies uz viņiem un tiem uzsmaidīs.

Mēs nezinām, cik ilgi Jēzus runāja, bet beidzot Viņš teica sanākušajiem, ka pienācis laiks izklīst. Tad, norādījis uz Pēteri, Jēzus sacīja: "Dodies uz augšu un izmet savus tīklus!"

Pēteris pavērās Viņā ar izbrīnu. Vai tiešām Jēzus nezina, ka dienā neviens nezvejo? Iespējams, Jēzus ir brīnišķīgs Skolotājs, bet nekāds labais zvejnieks Viņš vis nav...

"Meistar, mēs cauru nakti esam strādājuši un nenieka neesam dabūjuši, bet uz Tavu vārdu es gribu izmest tīklu," Pēteris atbildēja. Šinī rīta stundā nebija nekādu cerību uz

Marija Kušnere

Anna Benjamīna un Leila Amālija Kušnere

panākumiem. Bet Pēteris bija gatavs uz visu, lai tikai šim brīnišķajam cilvēkam būtu prieks.

Tā nu viņš un viņa draugi pacēla enkuru un sāka airēt. Viņi neaizbrauca tālu. Vienalga, tas ir gluži velti, galu galā viņi to dara tikai par prieku Skolotājam. Beidzot zvejnieki pārstāja airēt un izmeta tīklus.

Esmu pārliecināts, ka šajā brīdī Jēzus, vērodams zvejniekus, smaidīja. Viņš taču zināja, kas notiks tālāk. Jau pavisam drīz šie vīri uzzinās, ka Jēzus nebūt nav tik slikts zvejnieks, kā viņi bija domājuši. Pa to laiku zvejnieki apsēdās neziņā, cik ilgi nāksies gaidīt, līdz tīkli piepildīsies. Bez šaubām, viņi nesteigsies tos vilkt ārā, tas būtu vienkārši nepieklājīgi.

Vai viņi ilgi tā sēdēja, to mēs nezinām, bet beidzot Pēteris sacīja: "Vilksim ārā!" Visi draudzīgi ķērās pie tīkliem un... izbrīnā sastinga. Tīkli bija smagi kā svins! Nu viņi centās no visa spēka, bet nespēja izvilkt tīklus vairāk par dažiem centimetriem. Tie bija pilni zivju!

"Skatieties!" sauca Pēteris. "Tīkli plīst!"

Jā, patiešām – labie, stiprie tīkli, ar kuriem zvejnieki vienmēr tā lepojās, plīsa viņu acu priekšā.

"Palīdziet!" viņi sauca zvejniekiem otrā laivā. "Nāciet, palīdziet mums nogādāt zivis krastā!"

Zvejnieki no citām laivām tvēra airus un steidzās pie viņiem. Tūlīt visi ķērās pie smagajiem tīkliem un centās tos izvilkt no ūdens. Divas laivas piepildīja līdz malām pilnas ar zivīm, un tās kļuva tik smagas, ka gandrīz sāka grimt. Ūdens jau sāka smelties pāri bortam, tomēr laivas laimīgi sasniedza krastu. Kad viņi izkāpa no laivas, kā jums šķiet, ko viņi darīja? Viņi aizmirsa laivas, aizmirsa tīklus un zivis un nokrita ceļos Jēzus priekšā.

"Kungs, aizej no manis," Pēteris sacīja, "jo es esmu grēcīgs cilvēks!"

"Nebīsties," atbildēja Jēzus, "jo no šī laika tev būs cilvēkus zvejot!"

Jēzus būtība pārliecināja zvejniekus, un "tie atstāja visu un gāja Viņam līdzi".

No Artūra Maksvela grāmatas "Bībeles stāsti bērniem"

Uzdevums

Atrodi vārdu juceklī Jēzus 12 mācekļus!

Pēteris	Matejs
Andrejs	Jēkabs
Jēkabs	Tadejs
Jānis	Sīmanis
Filips	Jūda
Toms	Bartolomejs

B	F	I	L	I	P	S	T	A	Ņ	L	Z	S	S	S
A	W	R	C	F	J	B	R	E	Ē	Ģ	C	Z	Ī	Ē
R	R	T	I	K	Ū	T	T	T	G	X	R	Č	M	C
T	V	R	C	Ī	D	O	Ā	F	A	K	R	B	A	Ū
O	M	J	W	S	A	V	H	C	N	D	Ū	D	N	T
L	A	Ē	D	P	Č	Ū	F	Ī	Ž	X	E	Ē	I	V
O	T	K	L	Q	W	H	J	P	I	Z	U	J	S	W
M	E	A	R	Ē	M	Ē	U	G	Q	A	V	L	S	N
E	J	B	M	H	K	P	Ē	T	E	R	I	S	Z	F
J	S	S	J	A	S	Z	G	T	Ī	Š	Y	Ī	Ī	J
S	K	Ņ	B	Ā	C	Ū	H	O	Ā	T	M	Y	A	B
F	F	S	C	H	E	Ī	Ģ	M	D	Z	Ū	E	P	Ļ
Ģ	A	N	D	R	E	J	S	S	J	Ķ	D	N	Ā	G
E	A	K	Ņ	Ū	M	Ļ	Ž	K	E	K	A	Š	Š	C
K	P	Ķ	Ī	R	Ž	Ā	J	Ā	N	I	S	O	B	D

Iemācies arī Tu dziesmiņu par Jēzus 12 mācekļiem !

TERĒZE

Sveika, Terēze!

Sveiki!

Paldies, ka piekriti šai intervijai! Cik Tev ir gadu?

Man ir vienpadsmit gadi.

Manai meitai tūlīt paliks divpadsmit, tādēļ es spēju iedomāties, kādā vecumposmā Tu šobrīd esi. Kur Tu dzīvo?

Es dzīvoju Liepājā.

Kurai draudzei Tu piederi?

Es vēl it kā nepiederu nevienai, bet es apmeklēju Liepājas draudzi un vienreiz mēnesī Priekules draudzi.

Oho! Kāpēc Tu brauc uz Priekules draudzi?

Jo mana ome un opis dzīvo tuvu Priekulei un to apmeklē.

Cik jauki! Tad Tu būtībā apmeklē divas draudzes – Liepājas draudzi un Priekules draudzi! Tad jau brāļu un māsu loks, ko Tu pazīsti, ir tāds plašāks. Man ir līdzīga situācija, jo man lauki ir Kurzemē, Saldus pusē, bet pa nedēļu es vairāk esmu Rīgā. Es apmeklēju Rīgas draudzi, kad palieku šeit, dzīvesvietā, un tad, kad mēs brīvdienās braucam uz laukiem, tad es apmeklēju Saldus draudzi. Mums ir līdzīgi stāsti!

Terēze, kādos veidos Tu iepazīsti Dievu savā ikdienā?

Es Dievu iepazīstu caur Bībeli, caur lūgšanām. Un daudzas citas grāmatas es lasu.

Esmu novērojusi, ka Tu esi aktīva dalībniece žurnāla "Adventes Vēstis" veidotajos bērnu konkursos. Kāpēc Tu tajos piedalies?

Es tajos piedalos tāpēc, ka man ļoti patīk zīmēt un taisīt visādus radošus darbus. Un vēl man patīk uzzināt daudz ko jaunu.

Tava dalība konkursos noteikti Tevi gan iepriecina, gan dažbrīd arī audzina. Kura ir Tava mīļākā daļa, piedaloties konkursos?

Mana mīļākā daļa, piedaloties konkursos, ir tā, ka man ļoti patīk veidot radošos darbus.

Kas Tevi konkursos izaicina visvairāk?

Iemācīties kādus pantus no galvas.

Vai Tu esi mēģinājusi tos dziedāt?

Nē.

Pamēģini! Izdomā melodiju un dziedi, jo tas arī ir tāds radošs process. Kurš bija pēdējais konkurss, kurā Tu piedalījies?

"Jēzus satika Mariju".

Ko Tu guvi no piedalīšanās tajā?

Es iemācījos dažus pantiņus no galvas.

Kurš cilvēks, par ko Tu mācījies, Tev ir visvairāk palicis atmiņā?

Droši vien, ka Marija.

Cik jauki! Ja Tu veidotu konkursu, par ko tas būtu?

Man liekas, ka tad, ja es veidotu konkursu, es taisītu to par 2. Mozus grāmatu, jo es to pārzinu un man tā patīk. Es piedalījos viktorīnā Cēsīs.

Kas Tevi iedvesmo visvairāk no šīs Bībeles grāmatas?

Baušļu došana, Svētnīcas celšana. Svētnīcas celšana visvairāk, baušļu došana ir 2. vietā.

Vai tā ir iedvesma arī no pēdējās Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometnes?

Jā!

Tas ir stipri palicis atmiņā. Liels prieks! Ko Tu uzdāvinātu sava konkursa dalībniekiem?

Es domāju, ka es dāvinātu kaut kādu mazu grāmatiņu, kur ir iekšā baušļi, un pildspalvu ar uzrakstu.

Cik laba un noderīga dāvana! To vienmēr varētu paņemt līdzi.

Tā kā piekariņu.

Jā, tiešām! Tā būtu izcila balva un dāvaniņa bērniem par konkursu. Ko Tu, Terēze, novēli citiem bērniem?

Es novēlu citiem būt uzticīgiem Dievam un atrast laiku lasīt Bībeli!

Brīnišķīgs novēlējums! Es arī Tev novēlu atrast laiku lasīt Bībeli katru dienu, jo tas mūs bagātina. Vēl es ļoti ceru, ka Tu turpināsi piedalīties konkursos, jo viens tāds tiek plānots arī nākamajā gadā. Tur droši vien būs vajadzīgs radošums! Paldies vēlreiz, ka piekriti intervijai! Atā!

Uz redzēšanos!

CEPUMI AR DATEĻĒM

Apvidū, kurā dzīvoja Jēzus un Viņa mācekļi, auga vīģes, dateles un citi saldi, garšīgi augļi. Cik labi, ka tie tiek atvesti arī uz mūsu zemi un ka arī mēs varam tos baudīt! Aicinām tevi pamēģināt uztaisīt cepumus ar datelēm!

Tev būs vajadzīgi:

2 banāni
10 mīkstas dateles bez kauliņiem
120 g kokosriekstu skaidiņu
90 g sezama sēklu

Pagatavošana:

Ieslēdz cepeškrāsni uz 130 grādiem.

Blendera krūzē liec gabalos sagrieztus banānus, sagrieztas dateles, kokosriekstu skaidiņas un sezama sēklas.

Izmantojot *pulse* režīmu vai ik pa laikam pārtraucot, blendē visu viendabīgā masā.

Ar ēdamkaroti ņem masu, izveido nelielas bumbiņas un saplacini tās, lai iegūtu plakanus cepumiņus. Kārto cepumiņus cepampannā uz cepamā papīra vai silikona paliktņa.

Cep 45–50 minūtes, kamēr cepumi kļūst zeltaini.

TEOFILS

Sveiks, Teofil!

Sveiki!

Cik Tev ir gadu?

Seši.

Nopietns vecums – laiks, pirms uzsākt mācības. Bet Tu jau droši vien esi uzsācis mācības par Dievu, vai ne?

Jā.

Kurai draudzei Tu piederi?

Mums ir divas draudzes – Madona un Ērgļi.

Tas ir diezgan tālu no tās vietas, kur es dzīvoju...

Jā, bet mums tas ir tuvāk!

Tad jau Tu pazīsti divu draudžu locekļus. Tas ir diezgan liels pulciņš!

Jā.

Mēs vēlamies Tevi iepazīt vairāk. Ar ko Tu iesāc savu dienu?

Parasti ar svētbrīdi. Tagad es sāku no 1. Mozus grāmatas. Šobrīd lasu, kā Dievs radīja debesis un zemi. Jā, ar to es iesāku savu dienu.

Cik skaisti ir zināt, ka Dievs ir radījis debesis un zemi, un visu, kas tajā! Bet kāpēc tieši šādi Tu iesāc savu dienu – ar svētbrīdi?

Tāpēc, ka tas man dod spēku visai dienai. Tas man dod spēku, lai viss būtu gaišāks un nebūtu tik drūms.

Cik jauki! Tāpat kā Tavs rīts, ir aprakstīts arī Jēzus rīts. Tavs rīts šeit, intervijā, bet Jēzus rīts – Bībelē. Vai izlasīsi, lūdzu, Marka evaņģēlija 1. nodaļas 35. pantu?

"Un, no rīta gaiļos cēlies, Viņš izgāja un nogāja kādā vientuļā vietā un tur Dievu pielūdza."

Kā savu rītu pavadīja Jēzus?

Arī aizejot kādā vientuļā vietā, un tur Viņš iesāka ar lūgšanu.

Jā, arī Jēzum, tāpat kā Tev, bija rīta svētbrīdis. Tu tātad seko Jēzus pēdās! Tu dari to, ko Viņš ir darījis, un tā seko Viņa paraugam. Tas ir pareizi! Es arī tā cenšos sākt savus rītus – ar lūgšanu un Bībeles lasīšanu. Mums, Jēzus sekotājiem, ir jāseko Viņa piemēram ne tikai no rīta, bet arī turpmākajā dienā un līdz pat pašam vakaram. Kā izskatās Tava diena?

Labi un jauki. Tad, kad mamma sauc, eju palīdzēt un cenšos iet palīdzēt. Un tad, kad ir brīvais laiks, paspēlējos iekšā – vai nu palieku kādu puzli, vai vienkārši eju ārā, man patīk izkustēties.

Ko Tu ārā dari? Kas Tev ir tās vislabākās aktivitātes ārā, ko Tev vislabāk patīk darīt?

Pabraukāt ar riteni vai ar skūteri vai kaut kā tā.

Jums bumba arī ir? Ar brāli var uzspēlēt bumbu?

Jā.

Forši, tā arī var kārtīgi izkustēties! Kā Tu noslēdz savu dienu vakarā?

Tad es arī lasu vakara svētbrīdi. Tagad mums ir svētbrīdis par to līdzību, kur tam vīram piederēja vīnadārzs. Viņš aizbrauca ceļojumā un izvēlējās tos, kas paliks tur darboties. Tad viņš sūtīja kalpus, lai iet tiem pajautāt kādas vīnogas, ko atnest īpašniekam, bet tie viņus nomaitāja un neiedeva nevienas vīnogas.

Cik skumji, ka dažkārt cilvēki noraida Jēzu un neiet ar Viņu savā ikdienas dzīvē. Kā Tev šķiet, vai Jēzus iet kopā ar Tevi visās Tavas dienas gaitās?

Jā.

Tu to sajūti?

Piemēram, kad kaut kas ir pazudis, es lūdzu, lai Viņš palīdz atrast, un tad tas atrodas.

Super! Man ir bijis arī tā, ka Dievs mani sargā – varēja notikt kaut kas ļaunāks, bet tas nav noticis, jo Jēzus ir kopā ar mani. Un tad es slavēju Dievu par to! Dievs apsola: "(..) Tas Kungs, tavs Dievs, ir visur ar tevi, kurp vien tu iesi." (Jozuas 1:9)

Teofil, ko To novēli citiem bērniem?

Lai jauka diena un lai mēģina arī lasīt no rīta svētbrīdi, un lai mēģina dzīvot Jēzus pēdās!

Cik jauks novēlējums! Sirsnīgs paldies, Teofil, ka Tu piekriti šai intervijai! Esmu pārliecināta, ka tā būs iedrošinājums citiem bērniem sākt rītu ar Dieva Vārda pētīšanu un lūgšanu, tāpat kā to darīja Jēzus un Tu! Atā!

Atā!

PĀRSTEIDZOŠS PIEDZĪVOJUMS

AR SLUDINĀTĀJU

DAGU BAČELORU

KAS? 5 INTERAKTĪVAS BĪBELES NODARBĪBAS
KAD? PIEKTDIENU VAKAROS
CIKOS? 19.00
KAM? ĢIMENĒM AR BĒRNIEM (SĀKOT NO 9 GADU VECUMA)
KUR? ADVENTISTI.LV YOUTUBE KANĀLĀ

NOVEMBRIS	NOVEMBRIS	DECEMBRIS	DECEMBRIS	DECEMBRIS
DĀRGUMU KARTE	UZVARA PĀR PŪĶI	CEĻOJUMS CAUR ZVAIGZNĒM	ĶĒNIŅA KODS	VIENĪGĀ GLĀBŠANAS LAIVA
14.	21.	5.	12.	19.